

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DRAGONSWAN

Great Value

\$2.99

Great Reads

New York Times Bestselling Author of *Seize the Night*

SHERRILYN
KENYON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

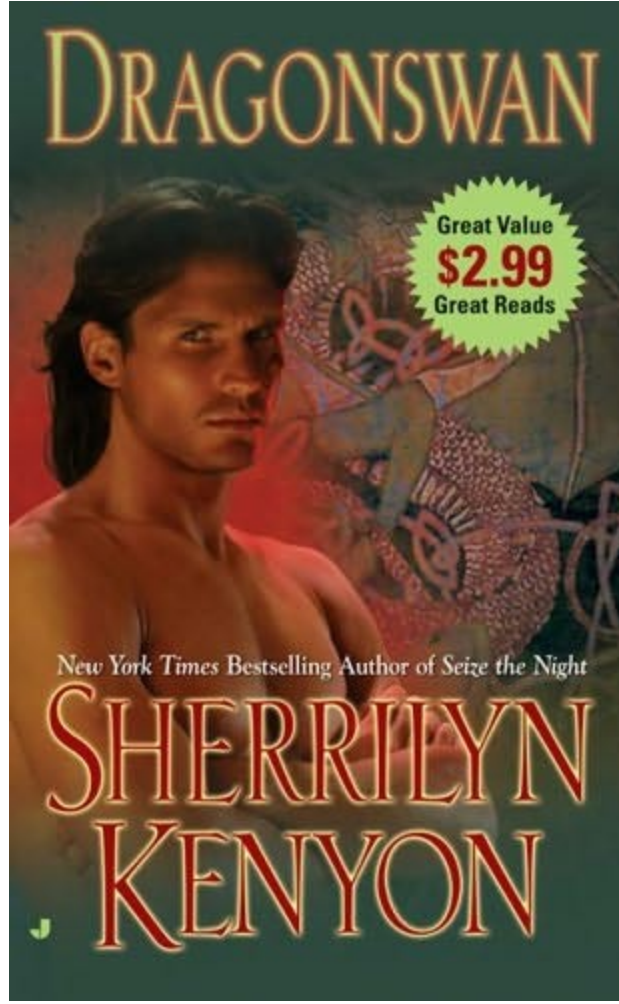
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Dragonswan

Karanlık Avcı Serisi - 2. Kitap

Sherrilyn Kenyon

Richmond, Virginia

"Ejderhalara karşı nazik olun, çünkü kızartıldığınızda çıtır çıtır olursunuz ve ketçapla tadınız güzelleşir."

Dr. Channon MacRae not alırken durakladı ve bu tuhaf yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Bir süredir ünlü Ejderha Goblenine bakıyordu.

Saatlerce Eski İngiliz sembolizmini çözmeye çalıştı ve tüm bu süre boyunca kimse onu rahatsız etmedi. Ta ki şimdiye kadar.

En sinirli bakışıyla kalemini not defterinden çekti ve döndü. Sonra ağzı açık kaldı.

Burada sinir bozucu, saygısız küçük bir adam yoktu. O uzun boylu, akıllara durgunluk verecek kadar seksi bir tanrıydı ve küçük müze odasına o kadar güçlü bir varlıkla hükmediyordu ki, kadın onun binayı temellerinden sarsmadan nasıl girdiğini merak ediyordu.

Hayatında hiç onun gibi bir şey görmemişti ya da onun kendisine parlattığı baştan çıkarıcı gülümsemeyi.

Aman Tanrım, gözlerini ondan alamıyordu.

En az bir metre beş santim boyuyla onun ortalama boyunun üzerindeydi. Uzun siyah saçları şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve alışılmışın dışındaki saçlarıyla çelişen ama kraliyet aurasına mükemmel bir şekilde uyan, pahalı bir şekilde dikilmiş siyah bir takım elbise ve palto giyiyordu.

Ama en tuhafı yüzünün sol yarısını kaplayan dövme idi. Soluk koyu yeşil renkte olan bu dövme, saç çizgisinden çenesine doğru eski bir sembol gibi kıvrılıyordu.

Başka herhangi birinde böyle bir işaret tuhaf ya da garip olurdu, ama bu adam onu asalet ve mevcudiyetle taşıyordu - sanki doğuştan gelen gururlu bir hak gibi.

Yine de onu en çok büyüleyen gözleri oldu. Zengin, derin, yeşilimsi bir altın rengi olan bu gözler öylesine sıcak bir zekâ ve canlılıkla doluydu ki onu tamamen nefessiz bırakmıştı. Sırıltısı hem çocuksu hem de çapkıncaydı ve onu büyüleyen davetkâr gamzelerle çerçevelenmişti. "Seni suskunlaştırdı, ha?"

Tam olarak çıkaramadığı bir aksana sahip olan sesini çok sevmişti. İngiliz ve Yunan aksanlarının eşsiz bir karışımı gibiydi. Derin ve kışkırtıcı olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Pek nutku tutulmuş sayılmaz," dedi ve ona gülümseme isteğine karşı koydu. "Sadece neden böyle bir şey söylediğini merak ediyorum."

Altın rengi bakışları kızın dudaklarına inip onları yalamak istemesine neden olurken geniş omuzlarını kayıtsızca silkti. Daha da kötüsü, uzun süren bakışları kadının içinde bir arzu dalgası yarattı.

Birdenbire bu küçük cam oda o kadar ısınmıştı ki, galeri camlarının buğulanmasını bekliyordu. Ellerini rahatça arkasında kavuşturmuştu ama yine de harekete geçmeye hazır görünüyordu, sanki kendisini tehdit eden herkesi alt etmeye hazır ve tetikteydi.

Ne garip bir görüntü...

Tekrar konuştuğunda, derin sesi öncekinden daha da baştan çıkarıcı ve cazipti, sanki kızın etrafında bir tür sihirli büyü örüyordu. "Goblene bakarken kaşlarını öyle ciddi bir şekilde çatmıştın ki, onun yerine bir gülümsemeyle nasıl görüneceğini merak ettim."

Adam baştan çıkarıcıydı. Ve kibirli duruşuna bakılırsa çekiciliğinden biraz fazla emindi. Gözüne kestirdiği her kadını elde edebileceğine şüphe yoktu. Channon bu düşünce karşısında yutkundu ve ten rengi kadife kazağına ve modaya uygun, dar olmayan kalçalarına baktı. Hiçbir zaman böyle bir adamın dikkatini çekecek türden bir kadın olmamıştı. Ortalama görünüşü ona ikinci bir bakış bile kazandırdıysa şanslıydı.

Bay Do-Me-Right-Now bir bahis falan kaybetmiş olmalı. Yoksa neden onunla konuşsun ki?

Yine de onda bir tehlike, entrika ve güç havası vardı. Ama hilekârlık yoktu. Dürüst görünüyordu ve garip bir şekilde onunla ilgileniyordu.

Bu nasıl olabilir?

"Evet, şey," dedi, defterini kapatıp kalemmini spiral bobinden aşağı kaydırırken soluna doğru bir adım atarak, "Yabancılarla sohbet etmek gibi bir alışkanlığım yok, o yüzden izin verirsiniz..."

"Sebastian."

Verdiği yanıtla irkilen kadın durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Ne?"

"Benim adım Sebastian." Elini ona doğru uzattı. "Sebastian Kattalakis. Ya siz?"

Benimle konuştuğun için tamamen şaşkın ve hayret içinde. Bu düşünceyi gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı. "Channon," dedi kendini durduramadan. "Shannon, C ile."

Bakışları onu yakarken, biçimli dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi ve gamzelerinin en küçük parçasını bile gösterdi. Bu müzede kilitli kalmaktansa eski bir savaş alanında daha rahat edeceğini söyleyen tarif edilemez erkeksi bir havası vardı.

Onun soğuk elini büyük, sıcak elinin içine aldı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, C'li Shannon."

Uzun zaman öncesinin cesur bir şövalyesi gibi parmak eklemlerini öptü. Adamın sıcak nefesini teninde, sıcak dudaklarını etinde hissettiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Aldığı zevkten inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde davranmamıştı, sanki peşinden koşulacak değerli bir kadın gibi. Onun yanında kendini tuhaf bir şekilde güzel hissediyordu. Arzulanan.

"Söyle bana Channon," dedi, elini bırakıp ondan duvar halısına bakarak. "Bununla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Channon ona ve sararmış keteni kaplayan karmaşık işlemelere baktı. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordu. Küçük bir kızken onu ilk gördüğünden beri bu eski şahesere aşık olmuştu. Bir erkek bebek ve bir ejderhanın doğumuyla başlayan ve kumaşın on ayağı boyunca ilerleyen ayrıntılı ejderha masalını incelemek için yıllarını harcamıştı.

Akademisyenler kökenine dair teorileri üzerine sayısız makale yazmışlardı. Kendisi de tezini bu konu üzerine yapmış, Kral Arthur'un masallarıyla ya da Kelt geleneğiyle ilişkilendirmeye çalışmıştı.

Kimse duvar halısının nereden geldiğini ya da hangi hikâyeye ilgili olduğunu bilmiyordu. Bu nedenle, hiç kimse krallar arasındaki savaşı kimin kazandığını bilmiyordu.

ejderha ve savaşçı.

Onu en çok ilgilendiren şey de buydu. "Keşke nasıl bittiğini bilseydim."

Çenesini esnetti. "Hikâyenin sonu yok. Ejderha ve insan arasındaki savaş bugüne kadar devam etti."

Ona kaşlarını çatarak baktı. Adam ciddi görünüyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" "Ne?" diye sordu iyi huylu bir şekilde. "Bana inanmıyor musun?" "Sadece yüksek dozda şüphe duyuyorum diyelim."

Öne doğru bir adım attı ve yine vahşi, erkeksi varlığı onu ezdi ve içinden bir arzu sarsıntısı geçirdi. "Hmmm, yüksek dozda şüphe," dedi, sesi ancak alçak, derin bir hırıltıdan daha fazlasıydı. "Seni inandırmak için ne yapabilirim acaba?"

Geri adım atmalıydı, bunu biliyordu. Yine de ayaklarının işbirliği yapmasını sağlayamadı. Adamın temiz, baharatlı kokusu başını istila etti ve dizlerini zayıflattı. Bu adamın nesi vardı da burada durup onunla konuşmak istiyordu? Oh, boş ver onu. Gerçekten yapmak istediği şey onun nefis kemiklerinin üzerine atlamaktı. Yakışıklı yüzünü avuçlarının arasına almak ve dudaklarını tadından sarhoş olana kadar öpmek.

Burada ciddi bir sorun vardı. Mayday. Mayday.

"Neden buradasın?" diye sordu, şehvet düşkünü düşüncelerini uzak tutmaya çalışarak. "Ortaçağ kalıntılarını inceleyecek bir tipe benzemiyorsun."

Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Buraya onu çalmaya geldim."

İçinden bir ses bu açıklamaya inanmanın çok da zor olduğunu söylese de bu fikirle alay etti. "Gerçekten öyle misin?"

"Tabii ki. Başka neden burada olayım ki?"

"Başka neden mi?"

Sebastian bu kadında onu bu kadar güçlü bir şekilde çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tüm dikkatini vermesi gereken ciddi meselelerle uğraşıyordu ama yine de bakışlarını ondan alamıyordu.

Bal kahverengisi saçlarını, eski Gal tasarımı gümüş bir tokadan kabarık dalgalar halinde sarkacak şekilde toplamıştı. Saçının birkaç teli tokadan kurtulmuş, sanki kendi başlarına bir hayatları varmış gibi yüzünün etrafında gelişigüzel sallanıyordu. Bu saçları serbest bırakmayı ve parmaklarının arasından kayarak çıplak göğsüne sürtünmesini ne kadar da arzuluyordu.

Bakışlarını kızın dolgun vücudunda gezdirdi ve gülümsemesini bastırdı. Koyu mavi gömleğinin düğmeleri düzgün iliklenmemişti ve çorapları birbirine uymuyordu. Yine de kadın onu arzudan çılgına çeviriyordu.

Normalde ilgisini çekecek türden bir kadın değildi ama yine de... Ona ve onun sıcak bir merak ve zekâyla parlayan kristal mavisi bakışlarına vurulmuştu. Onun dolgun, nemli dudaklarını tatmayı, yüzünü boğazının çukuruna gömüp kokusunu içine çekmeyi arzuluyordu.

Tanrım, onu nasıl da arzuluyordu. Bu öylesine çaresizlikten doğan bir ihtiyaçtı ki, onu şu anda kollarına alıp merakını tatmin etmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu merak etti.

Hiçbir zaman kendini cinsel zevklerden mahrum bırakacak türden bir adam olmamıştı, özellikle de içindeki canavar harekete geçtiğinde. Ve bu kadın onun ölümcül yanını tehlikeli bir seviyeye çıkarmıştı.

Sebastian müzeye sadece bu gecenin nasıl geçeceğini öğrenmek ve goblenin nerede olduğunu öğrenmek için gelmişti. Yalnız geceyi birlikte geçireceği bir kadın aramıyordu, ta ki eve dönene kadar... yani yine yalnız kalacaktı.

Ancak gitmesine daha saatler vardı. Otel odasında beklemektense onun gözlerinin içine bakarak geçirmeyi tercih edeceği saatler. "Bir içki içmek için bana katılmak ister misin?" diye sordu.

Onun sorusuyla irkilmiş görünüyordu. Ama sonra adam onun üzerinde böyle bir etki yaratmış gibi göründü. Onun yanında gergindi, biraz ürkekti ve adam onu rahatlatmak için can atıyordu.

Rahatla. "Tanımadığım erkeklerle çıkmam."

"Beni nasıl tanıyabilirsin ki..." "Gerçekten, Bay

Kat-"

"Sebastian."

Kadın ona başını salladı. "Israrcısın, değil mi?" Hiçbir fikri yoktu.

İçindeki yırtıcıyı bastıran Sebastian, ona uzanıp onu korkutmamak için ellerini ceplerine soktu. "Korkarım bu içime işlemiş. İstedğim bir şey gördüğümde peşinden giderim."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve ona şüpheli bir bakış attı. "Neden benimle konuşmak istiyorsun ki?"

Adam kadının sorusu karşısında şaşkına döndü. "Leydim, sizin bir aynanız yok mu?"

"Evet, ama bu büyü bir şey değil." Kadın ona arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Sebastian kendi türünün inanılmaz hızıyla hareket ederek onu durdurdu. "Bak, Channon," dedi nazikçe. "Korkarım bu işi elime yüzüme bulaştırdım. Ben sadece..." Durdu ve onu bir süre daha yanında tutmanın en iyi yolunu düşünmeye çalıştı. Hâlâ dirseğini kavrayan eline baktı. Ruhunun her parçası, sonuçları ne olursa olsun onu yanında tutması için çılgılık atsa da, isteksizce bıraktı. O kendi akli olan bir kadındı. Ve halkının ilk yasası aklından geçiyordu: Bir kadının kendi özgür iradesiyle vermediği hiçbir şey sahip olmaya değmez.

Bu, onun bile çiğnemeyeceği tek yasaydı. "Sen ne?" diye sordu usulca.

Sebastian derin bir nefes aldı ve onu hak ya da yasalara aldırmadan isteyen hayvani yanıyla, onu korkutacak kadar şiddetli bir ihtiyaçla hırlayan yanıyla savaştı.

Dudaklarını sevimli bir gülümsemeye zorladı. "Çok iyi bir insana benziyorsunuz ve bu dünyada sizden o kadar az var ki sizinle birkaç dakika geçirmek isterim. Belki bir kısmı sana da bulaşır."

Channon kendine rağmen güldü.

"Ah," diye alay etti, "demek

gülümseyebiliyorsun."

"Gülümseyebiliyorum."

"Bana katılır mısın?" diye sordu. "Köşede bir restoran var. Oraya yürüyebiliriz, dünyanın gözü önünde. Söz veriyorum, sen istemedikçe ısırmayacağım." Channon ona ve tuhaf mizahına bakarak hafifçe kaşlarını çattı. Onu bu kadar karşı konulmaz yapan şey neydi? Doğal değildi. "Bu konuda bir şey bilmiyorum."

"Bakın, söz veriyorum psikopat değilim. Eksantrik ve kendine özgü ama psikotik değilim." Bu konuda hâlâ tam olarak emin değildi. "Bahse girerim hapishaneler kadınlara bunu söyleyen erkeklerle doludur."

"Bir kadını asla incitmem, hele seni hiç incitmem."

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki ona inandı. Daha da inandırıcı olanı, içinde herhangi bir uyarı hissetmedi, kafasının içinde ona kaçmasını söyleyen küçük bir ses yoktu. Bunun yerine, ona doğru çekildi ve sanki onunla birlikte olması gerekiyormuş gibi, onun varlığında çok tuhaf bir huzur hissetti. "Sokağın aşağısında mı?"

"Evet." Ona kolunu uzattı. "Hadi gel. Dişlerimi ve zihin kontrolümü kendime saklayacağıma söz veriyorum."

Channon hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Biriyle çıkmayı düşünmeden önce onu uzun süredir tanınması gereken bir kadındı. Yine de kendini paltosunu çekiştirirken ve elini adamın kolunun kıvrımına koyarken buldu; orada o kadar gergin ve iyi şekillenmiş bir kas hissetti ki içinde bir sarsıntı yarattı. Kolunu hissettiğinde, şık siyah takım elbisesi ve paltosunun inanılmaz bir vücudu sakladığını anlayabiliyordu.

"Çok farklı görünüyorsun," dedi adam onu odadan çıkarırken. "Sende Eski Dünya'ya ait bir şeyler var."

Müzenin fuayesine açılan cam kapıyı açtı. "Eski demek daha doğru olur."

"Yine de çok modernsiniz."

"Kültürler arasında sıkışıp kalmış bir Rönesans

adamı." "Sen bu musun?"

Ona şakacı bir yan bakış attı. "Dürüstçe mi?" "Evet."

"Ben bir ejderha avcısıyım." Yüksek sesle

güldü. Adam alay etti. "Yine bana

inanmıyorsun."

"Gobleni çalmak istediğini söylemene şaşmamalı diyelim. Sanırım mitolojik bir canavarı öldürmeye pek gerek yok, özellikle de günümüzde ve bu çağda."

O yeşilimsi altın gözler onunla acımasızca alay ediyordu. "Ejderhalara inanmıyor musun?"

"Hayır, tabii ki değil."

Ona dudak büktü. "Çok şüphecinin."

"Ben pratik biriyim."

Sebastian dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken dudaklarında sinsî bir yarım gülümseme belirdi. Ejderhalara inanmayan ama ejderha duvar halılarını inceleyen ve yanlış düğmeli bir gömlek giyen pratik bir kadın. Hiçbir zaman ve mekânda onun gibi başka bir ruh olmadığı kesindi. Ve onun vücudu üzerinde çok tuhaf bir etkisi vardı.

Adam onun için çoktan sertleşmişti ve birbirlerine neredeyse hiç dokunmuyorlardı. Kolunu tutuşu hafif ve narindi, sanki her an ondan kaçmaya hazırmış gibi. Bu istediği son şeydi ve onu en çok şaşırtan da buydu. Münzevi bir insandı, başkalarıyla sadece fiziksel ihtiyaçları yalnızlık arzusunun önüne geçtiğinde etkileşime girerdi. O zaman bile, bu karşılaşmalar kısa ve sınırlıydı. Sevgililerini bir geceliğine alır, onların da kendisi kadar doyduğundan emin olduktan sonra hızla yalnız dünyasına geri dönerdi.

Hiçbir zaman boş konuşmalarla oyalanmamıştı. Bir kadın hakkında adından ve kendisine dokunulmasından hoşlanmasından daha fazlasını öğrenmeyi hiç umursamamıştı. Ama Channon farklıydı. Sesinin temposunu ve konuşurken gözlerinin ışıldamasını seviyordu. En çok da ona baktığında gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatmasını seviyordu.

Ve onun kahkahasının sesi... Cennetteki meleklerin daha değerli bir melodi çıkarabileceğinden şüpheliydi.

Sebastian karanlık restoranın kapısını açtı ve kadın içeri girerken kapıyı tuttu. Kız onun yanından geçerken, Sebastian bakışlarının kızın vücudunun arka kısmında gezinmesine izin verdi. Daha da sertleşti.

Onu sıcacık ve çırılçıplak kollarına almak için neler vermezdi ki, ellerini onun dolgun kıvrımlarında gezdirebilsin, boynunun etini dişleyebilsin ve dokunuşuyla kıvrılırken yavaşça içine doğru kayarken onu kendine doğru çekebilsin. Sebastian gözlerini Channon'dan ayırıp ev sahibesiyle konuşmak için kendini zorladı. Tanımadığı kadına onları تنها bir köşeye oturtması için zihinsel bir komut gönderdi. Channon'la yalnız kalmak istiyordu.

Onunla daha önce tanışmış olmayı ne kadar isterdi. Bir haftadan uzun bir süredir bu lanetli şehirdeydi ve sıcaklığın rahatlığı olmasa bile en azından tanıdıklığın rahatlığının olduğu eve gitme fırsatını bekliyordu. Gecelerini bu şehirde tek başına geçiriyor, zamanını beklerken sokaklarda huzursuzca dolaşıyordu.

Şafak söktüğünde gitmesi gerekecekti. Ama o zamana kadar Channon'la olabildiğince çok zaman geçirmeye, onun arkadaşlığının içindeki yalnızlığı hafifletmesine, hayatının büyük bölümünde onu yakmış olan kalbindeki acıyı dindirmesine izin vermeye niyetliydi. Channon restoranın içinde hostesi takip etti ama bu sırada arkasındaki Sebastian'ın farkındaydı; Sebastian'ın vücuduna yönelttiği ateşli, yırtıcı bakışların ve onu yutmak ister gibi görünmesinin farkındaydı.

Ama daha da inanılmazı, onu yiyip bitirmek istemesiydi. Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar kadın gibi hissettirmemiş ya da elleri ve ağzıyla vücudunu keşfetmek için saatler harcamasını istememişti.

Barın arka tarafındaki karanlık bir köşeye oturduklarında, "Yine gerginsin," dedi.

Menüden başını kaldırıp ona vahşi bir canavarı hatırlatan yeşilimsi altın gözlere baktı. "İnanılmaz derecede anlayışlısın."

Başını ona doğru eğdi. "Daha kötüsüyle de suçlandım."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi. Gerçekten de, bir kanun kaçağının varlığına sahipti. Tehlikeli, karanlık, baştan çıkarıcı. "Axe sen gerçekten bir hırsız mısın?"

"Hırsız terimini tanımlayın."

Adamın şaka mı yaptığından yoksa ciddi mi olduğundan tam olarak emin olmasa da güldü. "Söyle bakalım," dedi garson kız içkilerini getirirken, "ne iş yapıyorsun, C ile başlayan Shannon?"

Kola için garsona teşekkür etti, ardından Sebastian'a bakarak mesleğiyle nasıl başa çıkacağını görmeye çalıştı. Çoğu erkek onun mesleğinden biraz çekinirdi ama nedenini hiçbir zaman anlayamamıştı. "Virginia Üniversitesi'nde tarih profesörüyüm."

"Etkileyici," dedi, yüzü gerçekten ilgiliydi. "Hangi kültürler ve zamanlar konusunda uzmanlaştınız?"

Adamın işi hakkında bir şeyler bilmesine şaşırmıştı. "Çoğunlukla Norman öncesi Britanya."

"Ah. Hwaet we Gar-Dena in gear-dagum peod-cyninga prym gefrunon, hu da aephelingas ellen fremedon."

Channon onun Eski İngilizcesi karşısında şaşkına dönmüştü. Sanki bunun için doğmuş gibi konuşuyordu. Bu kadar yakışıklı bir adamın kalbine bu kadar yakın bir konuyu bildiğini hayal edin. Ona çeviriyi teklif etti. "Yani, geçmiş günlerde Mızrak-Dan'lar ve onları yöneten krallar cesarete ve büyüklüğe sahipti. O prenslerin kahramanca seferlerini duymuştuk."

Adam başını kadına doğru eğdi. "Beowulfunu iyi tanıyorsun."

"Eski İngilizceyi kapsamlı bir şekilde inceledim, işim göz önüne alındığında bu mantıklı. Ama bana bir tarihçi gibi gelmediniz."

"Değilim. Daha ziyade, bir tür reenaktörüm."

Bu onun nasıl göründüğünü açıklıyordu. Şimdi müzedeki varlığı ve şövalyece otorite havası ona bir anlam ifade ediyordu.

"Bugün sizi müzeye getiren şey Orta Çağ üzerine çalışmanız mı?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Yıllardır goblen üzerinde çalışıyorum. Sonunda arkasındaki gizemi çözen kişi olmak istiyorum."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Kim ve neden yaptı? Hikayesi nereden geliyor? Bu bağlamda, müzenin bunu nasıl aldığını bilmek isterim. Ne zaman edindiklerine ya da kimden satın aldıklarına dair hiçbir kayıtları yok."

Otomatik cevapları onu şaşırttı. "1926 yılında isimsiz bir koleksiyoncudan elli bin dolara satın almışlar. Geri kalanına gelince, yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."

Bakışları o kadar içtendi ki neredeyse ona inanacaktı. Garip bir şekilde, goblenin bir sonu olmadığı için bu mantıklı geliyordu. Ama o daha iyi biliyordu. "Antiphone, ha?"

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun, değil mi?"

"Neden, kibar beyefendi," dedi muzip bir İngiliz aksanıyla. "Size inanmadığımdan değil, ama bir tarihçi olarak kendimi gerçeklerle uyumlu hale getirmeliyim. Bu Antiphone ya da işlem hakkında herhangi bir kanıtınız var mı?"

"Biliyorum, ama nedense size göstermemden hoşlanacağınızdan şüpheliyim." "Peki neden?"

"Bu seni çok korkutur."

Channon bunu nasıl karşılayacağından emin olamayarak arkasına yaslandı. Karşısında oturan adamdan ne anlam çıkaracağını gerçekten bilmiyordu. Adam onu tehlikeye doğru çekerken hep diken üstünde tutuyordu. Tüm mantığına rağmen onu cezbetmişti.

Yemekleri masaya konurken sessiz kaldılar.

Onlar yemek yerken, Channon onu inceledi. Bardaki mum ışığı gözlerinde dans ediyor, onları bir kedininki gibi parlatıyordu. Elleri güçlü ve nasırlıydı -sıkı çalışmaya alışkın bir adamın elleri- ama yine de zengin ve ayrıcalıklı bir havası vardı, kendi kurallarını koyan güçlü bir adamın havası.

Tam bir muammaydı, kendisini hem güvende hem de tehdit altında hissettiren yürüyen bir ikilemdi.

"Söylesene Channon," dedi aniden, "öğretmenliği seviyor musun?"

"Bazı günler. Ama en çok araştırma yapmayı seviyorum. Eski el yazmalarını karıştırmayı ve geçmişini bir araya getirmeye çalışmayı seviyorum."

Kısa bir yarım kahkaha attı. "Alınma ama bu kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor." "Ejderha öldürmenin çok daha aksiyon odaklı olduğunu hayal ediyorum."

"Evet, öyle. Her an tamamen öngörülemez."

Onun mükemmel Avrupalı sofra adabıyla yemek yemesini izlerken ağzını sildi. Kesinlikle kültürlüydü ama yine de tuhaf bir şekilde barbar görünüyordu. "Peki, bir ejderhayı nasıl öldürürsünüz?"

"Çok keskin bir kılıçla."

Kadın ona başını salladı. "Evet, ama onu çağırıyor musun? Ona gidiyor musun ... ?"

"En kolay yol ona gizlice yaklaşmak." "Ve uyanmaması için dua etmek mi?"

"Eğer yaparsa, bu işi daha da zorlaştırır."

Channon gülümsedi. Onun bulaşıcı zekâsından çok etkilenmişti. Özellikle de yemek yerken etraflarında onu süzen kadınları fark etmemiş gibi görüldüğü için. Sanki sadece onu görebiliyordu.

Kural olarak, bu erkek-kadın meselesinde berbattı. Son erkek arkadaşı, bir D.C. muhabiri, onu kişisel ve fiziksel her konuda iyi eğitmişti.

sahip olduğu bir kusurdu. Aradığı son Şey, erkekle eşit Őartlarda olmadığı başka bir iliŐkiydi. Bir sonraki aŐkı için tıpkı kendisi gibi birini istiyordu; hayatı araştırma etrafında dönen, ortalama görünümlü bir tarihçi. Bir elmanın iki rahat yarısı. Arzuyla kanını kaynatan ateşli, gizemli bir yabancı aramıyordu.

Channon, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Bu adamı istememek için delirmiŐ olmalısın!

Belki de. Ama böyle Şeyler onun başına hiç gelmemiŐti.

"Biliyor musun," dedi ona, "beni daha sonra bir yere götüreceğine ve arkadaŐların gelip bana gülsünler diye çıplak bağlayacağına dair içimde garip bir his var."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Bu sana sık sık oluyor mu?"

"Hayır, asla, ama bu gece bir Alacakaranlık Kuşağı bölümü için gerekli özelliklere sahip." "Rod Serling seslendirmesi olmayacağına söz veriyorum. Benimle güvendesin."

Ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü ona inandı. Channon sonraki birkaç saati hayatının yemeğini yiyerek ve sohbet ederek geçirdi. Sebastian'la konuşmak inanılmaz derecede kolaydı. Daha da kötüsü, hormonlarını ateŐliyordu. Ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa ve ne kadar çok glerlerse, Sebastian o kadar inanılmaz görünüyordu.

Saatine baktı ve nefesi kesildi. "Neredeyse gece yarısı olduğunu biliyor muydun?" Saatini kontrol etti.

"Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum," dedi peçetesini masaya bırakıp sandalyesini geriye kaydırarak, "ama gitmeliyim yoksa buradan asla bir taksi bulamam." Onu masada tutmak için elini hafıe koluna koydu. "Neden seni eve bırakmama izin vermiyorsun?"

Channon itiraz etmeye başladı ama içindeki bir Şey buna karşı ıktı. Birlikte geçirdikleri akŐamdan sonra, onun yanında garip bir Şekilde rahat hissetmişti. Onda çok rahatlatıcı, çok açık ve misafirperver bir hava vardı.

Uzun zamandır görmediği bir arkadaşı gibiydi. "Tamam," dedi rahatlayarak.

Yemeklerinin parasını ödedi. Sonra kızın kalkmasına ve ceketini giymesine yardım etti ve onu restorandan çıkardı.

Caddenin aşağısındaki arabasına doğru ilerlerken Channon konuşmadı ama onun manyetik, erkeksi varlığını vücudunun her hücresinde hissetti. Hiçbir şekilde sosyal bir kelebek olmasa da, hayatında pek çok kez birileriyle çıkmıştı. Birkaç erkek arkadaşı ve hatta bir nişanlısı olmuştu ama hiçbiri ona bu yabancıнын hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Sanki ruhunun eksik bir parçasına uyuyordu. Kızım, sen delisin. Öyle olmalı.

Channon, sportif gri Lexus'una yaklaştıklarında durakladı. "Birileri şık bir şekilde seyahat ediyor." Sebastian ona şeytanca göz kırparak arabanın kapısını açtı. "Bir ejderhaya dönüşüp seni eve uçururdum ama içimden bir ses itiraz edeceğini söylüyor."

"Hiç şüphesiz. Sanırım pullar da cildimi yıpratacaktır." "Doğru. Bir keresinde askeriyenin sizi gerçekten aradıklarını zor yoldan öğrendiğimden bahsetmiyorum bile. Bilirsiniz, kırk ayak kanat açıklığınız varsa savaş jetlerinden kaçmak zordur." Kapıyı kapattı ve arabanın kendi tarafına doğru yürüdü. Kadın yine güldü, ama zaten gecenin büyük bölümünde de gülmüştü. Tanrım, bu adamdan gerçekten hoşlanıyordu.

Sebastian arabaya bindi ve içeride birbirlerine kilitlendikleri anda vücudunun sarsıldığını hissetti. Kadının kadınsı kokusu kafasına sinmişti. Artık ona o kadar yakındı ki neredeyse onun tadını alabiliyordu.

Bütün gece boyunca onun pürüzsüz Güneyli ağzının tatlı sesini dinlemiş, vücudunda nasıl hissedeceklerini hayal ederken dilinin ve dudaklarının hareketini izlemiş, zevkten ağlayana kadar onunla sevişirken onu kollarında hayal etmişti.

Ona duyduğu çekim onu şaşkına çevirmişti. Neden bunu şimdi hissetmek zorundaydı, onun zamanında kalıp onu daha fazla keşfetmeyi göze alamazken? Lanetli Kaderler. Ölümlülerin hayatlarını kurcalamayı ne kadar da seviyorlardı.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırarak onu kaldığı otele götürdü.

Otoparka park ederken "Burada yaşamıyor musun?" diye sordu.

"Sadece hafta sonu goblen üzerinde çalışmak için buradayım." Emniyet kemerini çözdü. Sebastian inip kapısını açtı, sonra da onu odasına götürdü. Channon kapıda duraksadı, Sebastian'a ve onun büyüleyici gözlerindeki yakıcı sıcaklığa baktı. Adam çok seksi ve çok tehlikeliydi. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Numarasını istememişti. E-postasını bile.

Lanet olsun.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu gece gerçekten iyi vakit

geçirdim." "Ben de öyle. Bana katıldığın için teşekkürler."

Öp beni. Kelimeler beklenmedik bir şekilde aklından geçti. Bu adamın ona karşı nasıl hissettiğini gerçekten bilmek istiyordu.

Adam onu kollarına çekip dudaklarını kendi dudaklarıyla kapattığında bunu hayretle fark etti.

Sebastian ellerini kızın sırtında birleştirirken onu hissettiğinde hırladı. Vücudunun her zerresi ona sahip olmak için yanıp tutuşurken onu kendine doğru çekti. Kızın dili Sebastian'inkine sürtünüyor, onunla alay ediyor, ona eziyet ediyordu.

Elini ensesine dokundurdu, tüm vücudunu ürpertti ve acı içinde zonklamasına neden olacak kadar sertleşmesine neden oldu. Tüm duyularının onu deneyimlemesine izin verirken gözlerini kapattı. Ağzı bal tadındaydı ve elleri teninde yumuşak ve sıcaktı. Kadın ve çiçek kokuyordu ve onun tutkusuna kendi tutkusuyla cevap verirken düzensiz nefes alışının sesi onu heyecanlandırdı.

Al onu. İçindeki hayvan şiddetli bir hırıltıyla kıpırdandı. İnsanlığını ona teslim etmesini talep ederek, içindeki insan parçasına saldırdı ve onu pençeledi. Onu istiyordu. Saldırıya karşı neredeyse güçsüzdü ve elleri kendini tutma gücünden dolayı titriyordu. İçinden homurdandı

abaladı. Channon onun güçlü kollarının etrafında kilitlenmiş olduğunu hissedince inledi. Adamın göğsüne o kadar sıkı bastırılmıştı ki, kalbinin göğüslerine çarptığını hissedebiliyordu.

Yoğunluğu onu çevreledi, doldurdu, volkanik bir ihtiyaçla yanmasına neden oldu. Tek düşünebildiği, üzerindeki kıyafetleri çıkarıp vücudunun gerçekten de hissettiği kadar muhteşem olup olmadığını görmekti.

Onu sırt üstü kapıya yasladı ve öpücüğünü derinleştirirken kapıya sabitledi. Adamın sıcak, erkeksi kokusu kadının duyularını doldurarak onu bunalttı.

Dudaklarından yanağına doğru bir öpücük kondurdu ve sonra dudaklarını boynuna gömdü. "Seninle sevişmeme izin ver, Channon," diye kulağına nefes verdi. "Sıcak, yumuşak bedenini benimkine karşı hissetmek istiyorum. Nefesini ıplak tenimde hissetmek istiyorum."

Bu öneriye alınmalı. Birbirlerini çok az tanıyorlardı. Yine de kendini bundan vazgeçirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın yapamıyordu. İçten içe o da aynı şeyi istiyordu.

Tüm mantığa rağmen -tüm akıl sağlığına rağmen- onun için acı çekiyordu.

Hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bir kez bile. Yine de kendini odasının kapısını açarken ve onu içeri alırken buldu.

Sebastian kontrolü sağlamak için mücadele ederken rahatlayarak derin bir nefes aldı. Güçlerini bir kadın üzerinde kullanmaya hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Kendi türünün, kendi ya da bir başkasının hayatını savunmadığı sürece insanların zgr iradesine müdahale etmesi yasaktı. Amaçlarına hizmet etmek için bu kuralı bir ya da iki kez iğnemişti. Bu gece, eğer kız onu reddetseydi, bu kuralı iğneyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama kadın onu reddetmemişti. Küçük iyilikler için tanrılara şükürler olsun.

Anahtar kartını şifonyerin üzerine koyarken onu izledi. Kadın tereddüt etti ve adam onun gerginliğini hissetti.

"Sana zarar vermeyeceğim, Channon."

Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Biliyorum."

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve o gök mavisi gözlere baktı. "Çok güzelsin."

Adam onu kendine çekip dudaklarına yeniden yapıştığında Channon nefesini tuttu. Bu gecenin hiçbir anlamı yoktu. Duygularının hiçbirisi. Sebastian'ın odasına girmesine neden izin verdiğine bir açıklama ararken ona sarıldı. Neden onunla sevişecekti. Bir yabancıyla. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir adam. Bir daha asla görmek istemeyeceği bir adam.

Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey o andı - onu kendine yakın tutmak ve burada, odasında olabildiğince uzun süre tutmak. Adamın ellerinin saçlarını serbest bırakıp sırtından aşağı dökülmesini sağladığını hissetti. Adam ceketini omuzlarından indirdi ve kadın ceketin yere düşmesine izin verdi. Ellerini kollarında gezdiren adam geri çekilerek aç gözlerle ona baktı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı. Şiddetli bir özlem, tam bir sahiplenme.

Korkmuş ve heyecanlanmış bir halde, ceketini çıkarmasına yardım etti. Gözleri doymak bilmeyen bir tutkuyla kararmıştı, ceketini çıkardı ve daha sonra kırışacağını umursamadan bir kenara fırlattı. Kusursuz takım elbisesi için çok fazlaydı. Onun için bundan daha fazlasını ifade ediyor olması onu heyecanlandırdı.

Kravatını gevşetti ve başının üzerine çekti.

Kadın gömleğinin düğmelerini açmak için hareket ettiğinde gözleri yumuşadı. Adam onun sağ elini yakaladı ve parmak uçlarını ısırarak içinden zevk şeritleri geçirdi, sonra elini düğmelerine götürdü ve dikkatle onu izledi.

Onun için yanıp tutuşan Channon, gömleğinin iliklerinden düğmeleri çözmeye çalıştı. Bakışlarını ellerinin peşine taktı, adamın tenini yavaş yavaş, üzerinde çalışarak santim santim açmasını izledi. Aman Tanrım, adamın hayallerinden sökülüp alınmış bir vücudu vardı. Kasları sıkı ve mükemmeldi ve şimdiye kadar gördüğü en tatlı ten rengiyle kaplıydı. Koyu renk tüyler tenini tozlandırıyor, onu daha da yırtıcı, daha da tehlikeli ve erkeksi gösteriyordu.

Channon birkaç yara izi taşıyan sert karın kaslarında durakladı. Elini onların üzerinde gezdirdi, parmakları yara izlerine değdiğinde adamın keskin bir nefes alışını hissetti.

kalkık, açık tenli. "Ne oldu?"

"Ejderhaların keskin pençeleri vardır," diye fısıldadı. "Bazen yoldan yeterince hızlı çekilmiyorum."

Elini kalça kemiğinin yanındaki gerçekten kötü görünen bir yara izinin üzerine koydu. "Belki de daha küçük ejderhalarla savaşmalısın."

"Bu benim için pek sportmence olmazdı."

Adam gömleğini çıkarınca yutkundu ve adamın süslenmemiş göğsünü ilk kez gördü. Adam şahaneydi. Avuçlarını onun gergin, sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirdi ve ellerinin altında hissettiklerinden zevk aldı. Parmaklarını göğsünde ve üzerinde bir ejderha dövmesi olan zayıf, sert omzunda gezdirdi. "Ejderhaları seviyorsun, değil mi?"

Güldü. "Evet, öyle."

Sebastian sabırlı olmak, kızın kendisine alışmasına izin vermek için elinden geleni yapıyordu. Ama tek yapmak istediği onu yatağa yatırmak ve belindeki şiddetli ağrıyı dindirmekken bu çok zordu.

Kazağının düğmelerini açıp yere düşmesine izin verirken boynunu dişledi. Karşısında ayakkabılarından ve yanlış iliklenmiş gömleğinden başka bir şey giymeden duruyordu. Dört yüz yıllık yaşamı boyunca gördüğü en seksi şeydi bu. "Gömleğinin düğmelerini hep böyle mi iliklersin?"

Yere baktı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bu sabah acelem vardı ve-" Onun sözlerini bir öpücükle kesti. "Özür dileme," diye fısıldadı dudaklarına. "Hoşuma gitti."

"Sen çok tuhaf bir adamsın."

"Ve sen bir tanrıçasın."

Adam onu kollarına alıp yatağa doğru götürürken Channon başını iki yana salladı. Ellerini onun gerginlikten gerilmiş kaslarının üzerine koydu. Onları hissetmek ağzını sulandırdı. Onu yatırdı

sonra ellerini bacaklarından ayaklarına doğru götürdü, böylece ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp omzunun üzerinden atabildi.

Kalbi hızla çarpan Channon, adamın kalçasından karnına doğru kemirerek ilerleyişini izledi. Ellerini gömleğine götürdü ve yavaşça düğmelerini çözdü, çıplak bıraktığı teninin her parçasını öptü ve yaladı.

Adamın ağzını üzerinde hissettiğinde ve gördüğünde, vücudunun tadını çıkarıyor gibi görüldüğünde inledi. Vücudu zonkladıkça ve onu doldurması için acı çektikçe zevk sivri uçları midesini deldi.

Onu içinde o kadar çok istiyordu ki, vücudunu saran ateşten alevler içinde kalmaktan korkuyordu.

Sebastian kendini ona doğru kaydırırken kadının ıslaklığını teninde hissetti. Vücudu onun için çılgılık atıyordu ama henüz onunla işi bitmemişti. Onun tadını çıkarmak, yemyeşil vücudunun her santimini hafızasına kazımak istiyordu.

Ona karşı hissettiği şey onu şaşırtmıştı. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Garip bir şekilde ona huzur ve sığınak veriyordu. Onun hırpalanmış kalbindeki yalnızlığı doldurdu.

Sertleşmiş meme uçları göğsünün etini okşarken ve elleri sırtında dolaşırken yüzünü onun boynuna gömdü. "Altımda kendini çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı onun özünü içine çekerken.

Channon derin, hırıltılı bir nefes aldı. Adamın sözleri onu memnun etmişti.

Adam onun boynuna sokuldu, bıyıkları usulca tenini okşarken, eli vücudunun üzerinde gezinerek bacaklarının arasındaki yakıcı sızıya dokundu. Parmaklarının kendisiyle oynamasının verdiği zevkle tısladı ve adam ağzını yavaşça boynundan göğsüne doğru sürüklerken ona karşı sırtını dikleştirdi. Dili sertleşmiş uca doğru ilerleyerek kadının karıncalanmasına ve zonklamasına neden oldu.

İçinden bir korku dalgası geçerken dudağını ısırды. "Normalde bu tür şeyler yapmadığımı bilmenizi isterim."

Ona bakmak için kendini kollarının üzerinde yukarı kaldırdı. Kalçalarını bacaklarının arasına bastırdı, böylece onun büyük şişkinliğini hissedebilirken

Pahalı yün pantolon iç bacaklarını hafifçe sürüyordu. Adamın oradaki sıcak hissi onu ihtiyaçtan çılgına çevirmeye yetmişti.

"Öyle olduğunu düşünseydim, leydim, şu anda burada sizinle olmazdım." Bakışları yoğunlaştı ve onu büyüledi. "Seni görüyorum, Channon. Seni ve etrafındaki herkesi uzakta tutan engelleri."

"Ama yine de buradasın."

"Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun diye yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum." Adam gerçekten onun bir parçası olan şeyleri söylerken kalbi sıkıştı. "Neden yalnızsın? Bu kadar yakışıklı bir adamın arkasında savaşılan istekli kadınlar olmadan düşünemiyorum."

"Bu dünyada her şey dış görünüş değildir leydim. Yalnızlığa karşı kesinlikle bir koruma sağlamazlar. Kalpler asla gözlerin içini görmez."

Channon onun sözleri karşısında yutkundu. Ciddi miydi? Yoksa tüm bunlar, onunla yaptığı şey hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak için söylediği bir yalan mıydı? Bunu bilmiyordu.

Ama ona inanmak istedi. Onun aç gözlerinde gördüğü azabı teselli etmek istedi.

Ondan uzaklaştı ve ayakkabılarıyla pantolonunu çıkardı. Channon sonunda onu tamamen çıplak gördüğünde titredi. Ay ışığında sinsice hareket eden tehlikeli, karanlık bir canavar gibi, inanılmazdı. Kesinlikle baş döndürücüydü. Her santimi kaslıydı, tonluydu ve şimdiye kadar gördüğü en şahane bronz tenle kaplıydı. Mükemmel vücudundaki tek kusur sırtını, kalçalarını ve bacaklarını işaretleyen yara izleriydi. Gerçekten de vahşi bir canavarın pençe ve ısırık izlerine benziyorlardı.

Yatakta ona yeniden katıldığında, saçındaki bağı çekti ve günahkâr yakışıklı yüzünü çevrelemek için öne doğru düşmesine izin verdi.

"Barbar bir kabile reisine benziyorsun," dedi elini adamın ipeksi saçlarında gezdirirken. Yüzündeki dövmenin karmaşık çizgilerinin izini sürdü. "Mmm," diye nefes aldı, göğsünü ağzına alarak.

Dili onunla alay ederken Channon başını ona doğru tuttu. İçini zevk dalgaları kapladı.

Ellerini adamın kaslı kaburgalarında, sonra kollarında ve omuzlarında gezdirirken garip bir haz sisinin içinde sürükleniyordu. Ona garip bir şeyler oluyordu. Adamın verdiği her nefeste, sanki dokunuşu daha da yoğunlaşıyordu. Çoğalıyordu. Onu okşayan tek bir dil yerine yüzlercesini hissettiğine yemin edebilirdi. Sanki teni canlıydı ve aynı anda her yerine masaj yapılıyordu. Sebastian güçleri içinden geçerken tısladı. Seks onun cinsinin duyularını her zaman güçlendirirdi. Fiziksel hazzın yoğunluğu, onlara ve sihirlerine verdiği yükselme nedeniyle halkı tarafından çok aranırdı. İşin güzel yanı, güç dalgasının genellikle tam bir gün, gerçekten harika bir seks söz konusu olduğunda ise iki gün sürmesiydi. Channon kesinlikle iki günlük bir kafaydı.

Onun gözlerine baktığında bakışlarının odaklanmamış ve vahşi olduğunu gördü. Güçleri onu da etkiliyordu. Bir insan için fiziksel uyarım, kendi cinsi için olduğundan bile daha büyüktü. Büyücünün dokunuşunun coşkusuna kendini kaptırdığı anı biliyordu. Engelleri ve çekingenliği ortadan kalktığına başını arkaya attı ve orgazm onu yırtarken haykırdı. "İşte bu," diye fısıldadı kulağına. "Karşı koyma." Karşı koymadı. Bunun yerine ona doğru döndü ve hararetle vücudunu kavradı. Sebastian onun hevesini yerine getirirken inledi.

Elleri ve ağzıyla onun etinin her santimini aradı. Yuvarlandı ve onu üstüne çekti, beline sarıldı, ıslaklığını karnının çukurunda hissetmesine izin verdi. Kadının artık konuşma yetisini kaybettiğini biliyordu ve bir parçası buna üzülüyordu. O tamamen ihtiyaçtı. Sıcak, talepkâr bir seks. Gözleri vahşi ve aç bir şekilde adamın ellerini avuçlarının içine aldı ve kendini adamın şişmiş gövdesine doğru kaydırırken onları göğüslerine götürdü. Dilini çenesinin kenarında gezdirmek için öne doğru eğildi ve dudaklarına doğru ısırırdı.

Onu tutkuyla öptü, sonra geri çekti. "Bana ne yaptın?" diye sordu kısık sesle, sözleri onu şaşırtmıştı.

"Tam olarak ben değilim," dedi dürüstçe. "Elimde olmayan bir şey."

İnledi ve ona karşı kıvranarak vücudunun daha da yanmasına neden oldu. "Sana içimde ihtiyacım var, Sebastian. Lütfen."

Onu memnun etmek için hiç vakit kaybetmedi. Onu ters çevirerek, sırtı önüne gelecek şekilde uzanırken vücudunu onunkinin etrafında kıvırdı. Kadının bacağına beline doladı. Başını çenesinin altına sıkıştırdı ve kendini onun zarif ıslaklığının derinliklerine sokarken onu yakınında tuttu. Kadın başını omzuna yaslayıp haykırırken, adam onun sıcak ve ıslak hissiyle homurdandı.

Channon daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Daha önce hiçbir erkek onunla bu şekilde sevişmemişti. Channon'ın sağ kalçası adamın iç uyluğuna dayanmış, adam da sol dizini kullanarak sol bacağına yukarı kaldırmış, böylece arkasından vücuduna erişebilmişti. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ama vuruşları derin ve eşitti ve şimdiye kadar bildiği en yoğun zevkle onu yırtıyordu. Adam onun içinde çok sert, çok kalın ve sıcaktı.

Ve onun dokunuşunu daha çok istiyordu. Onun gücünden daha fazlasını.

Elini karnının üzerinden aşağı kaydırды, sonra bacaklarının arasına dokunana kadar indirdi. Adamın parmakları vuruşlarıyla eş zamanlı olarak onu ovarken, kadın zevkten tısladı ve kıvrandı. Ve yine de sanki binlerce el onu okşuyormuş gibi hissetti, sanki her tarafı onun dokunuşuyla, kokusuyla yıkanıyormuş gibi. Coşkudan aklını kaçırmış bir halde, onun gür vuruşlarına gür vuruşlarla karşılık veriyordu. Vücudu sanki kendine ait bir yaşamı varmış gibi hissediyordu, sanki onun zevki kendi varlığıymış gibi. Onun daha da fazlasına ihtiyacı vardı.

Sebastian onun kendisine verdiği karşılık karşısında dehşete kapıldı. Daha önce hiçbir insan kadın böyle olmamıştı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun yarı Drakos olduğuna yemin edebilirdi. Tırnaklarını Sebastian'ın onu sardığı kolların etine geçirdi ve tekrar boşaldığında o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, Sebastian diğerlerinin onu duymasını engellemek için hemen etraflarına bir sönümleme büyüsü yapmak zorunda kaldı.

Güçleri artarken, buna hınzırca gülümsedi. Ortağını tatmin etmeyi seviyordu ve Channon'la normalden daha da fazla zevk alıyordu.

Onun kollarında hafifçe yuvarlandı ve çılgın bir öpücükle dudaklarını yakaladı. Sebastian vuruşlarını hızlandırırken yüzünü kavradı ve kendini gömdü

Vücudunun daha da derinlerine. Ona karşı inanılmaz derecede iyi hissediyordu. Çok sıcak ve misafirperver. Mükemmeldi.

Kalbi çarparken ve kasıkları daha da gerilirken onu kendine yakın tuttu. Onu hissetmek, onun tadı, duyuları arasında çağlayanlar gibi dolaşıyor, onu sarsıyor, ağrıtıyor ama aynı zamanda onu yatıştırıyordu.

Adam kendini kadının derinliklerine gömüp orgazmın gücüyle sarsılırken, içindeki canavar memnuniyetle kükredi ve çatırdadı. İçindeki iki parçanın doyuma ulaşp birleşmesi, hayatının en inanılmaz anıydı. Channon onun içinde serbest kaldığını hissettiğinde inledi. Hâlâ ona sarılmış olan adam, onu göğsüne daha da yaklaştırdı. Onun hırıltılı nefes alışını duydu ve kalbinin kürek kemiğine çarptığını hissetti. Adamın erkeksi kokusu kafasını ve kalbini doldurdu ve sonsuza kadar onun vücuduyla koza içinde kalmak istemesine neden oldu. Yavaşça, zonklayan zevk ondan uzaklaştı ve onu sevişmelerinin yoğunluğundan zayıf ve bitkin bıraktı.

Adam ondan uzaklaştığında, kadın muazzam bir kayıp duygusu hissetti. "Bana ne yaptın?" diye sordu, ona bakmak için sırt üstü dönerek. Adam köprücük kemiğinden dudaklarına doğru bir öpücük kondurdu. "Ben hiçbir şey yapmadım, ma petite. Her şeyi sen yaptın."

"Güven bana, bunu daha önce hiç yapmadım." Adam kızın kulağına usulca güldü.

Ona gülümsedi ve bakışlarını boynuna taktığı küçük altın madalyona çevirdi. Tuhaftı, daha önce fark etmemişti.

Parmaklarıyla zincirin izini sürdürdü, sonra eline aldı. Oldukça eski olduğu belliydi. Tahmininde yanılmadıysa Antik Yunan'a aitti. Altının üzerinde bir kalkanın etrafına sarılmış bir ejderha kabartması vardı. "Bu çok güzel," diye nefes aldı. Sebastian onun eline baktı ve parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı. "Bu anneme aitti," dedi neden bundan bahsettiğini merak ederek. Başka hiç kimseyle paylaşmadığı bir şeydi bu. "Onu pek hatırlamıyorum ama ağabeyim, beni ne kadar çok sevdiğini bilmem için bunu bana vermesini söylediğini anlattı."

"O öldü mü?"

Başını salladı. "Neredeyse altı yaşındaydım..." O geceye dair anıları onu kavururken sesi kesildi. Kafasının içinde hâlâ ölenlerin çığlıklarını duyabiliyor ve yangınların kokusunu alabiliyordu. Dehşeti ve kardeşi Theren'in kollarının onu güvenli bir yere çektiğini hatırlıyordu.

O gecenin dehşetini her zaman kalbine yakın bir yerde yaşamıştı. Bu gece, Channon'la birlikte, o kadar da acıtmıyor gibiydi.

Elini yüzündeki izlerin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve kalbinin derinliklerinde onun samimiyetini hissedebildi. "Annem kanserden öldüğünde dokuz yaşındaydım. Ve içimde her zaman onun sesini bir kez daha duyabilmeyi dileyen küçük bir parça var."

"Ailen yok mu?"

Başını salladı. "İki yıl önce ölen teyzemle birlikte büyüdüm." Onun acısını kendi kalbinin içinde hissetti ve bu onu şaşırttı. Onun dünyada yalnız olmasından nefret ediyordu. Tıpkı kendisi gibi. Böyle olmak çok zordu.

Kollarını sıkarak vücudunun onu rahatlatmasına izin verdi.

Adam dilini kulağının etrafında ve içinde gezdirirken Channon gözlerini kapattı ve tüyleri ürperdi. Kollarına eğildi ve onu bir başka yakıcı öpücük için kendine çekti. Küçük bir parçası sabah onu terk etmemesi için yalvarmak istiyordu. Ama kendini utandırmayı reddetti.

Bu işe girerken bu gecenin sahip olacakları tek şey olduğunu biliyordu. Yine de onu bir daha görememe düşüncesi onu tahmin edemeyeceği kadar incitmişti. Onu kaybetmenin kendisinin hayati bir parçasını kaybetmek gibi olacağını hissediyordu. Sebastian artık gitmesi gerektiğini biliyordu ama içinden bir ses isyan ediyordu. Şafağa daha çok vardı. Hâlâ gobleni alıp eve dönmesi gerekiyordu.

Ama şu anda tek istediği bu kadına sarılarak biraz daha zaman geçirmek, onu kollarının sıcak sığınağında tutmaktır.

"Uyu, Channon," diye fısıldadı ona küçük bir uyku büyüğü gönderirken. Eğer uyanık olsaydı ve ona baksaydı, gitmesine asla izin veremezdi. Kız hemen onun kollarında gevşedi.

Sebastian onu izlerken parmaklarını yanağının narin kıvrımlarında gezdirdi. Onun yanında çok güzeldi.

Elini kızın ipeksi buklelerine bastırdı ve saçlarından derin bir nefes aldı. Kadının çiçeksi kokusu ona sıcak yaz günlerini, ortak kahkahaları ve dostluğu hatırlattı. Çıplak kalçaları kasıklarına, beli karnına mükemmel bir şekilde yaslanmıştı. Kadının pürüzsüz bacakları adamın erkeksi bacaklarına dolanmıştı. Tanrım, onu burada böyle tutmak için nasıl da can atıyordu.

Kendini yeniden kıpırdanırken hissetti. Yükümlülüğünü yerine getirmeden önce ona bir kez daha sahip olma ihtiyacını içinde hissetti. Gitmelisin.

Ne kadar nefret etse de başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Pişmanlık içinde iç çekerek onun sıcaklığından uzaklaştı ve paylaştıkları gecenin şaşkınlığıyla yataktan süzüldü. Onu asla unutmayacaktı. Ve hayatında ilk kez, bir süreliğine buraya geri dönmeyi düşündü. Ama bu imkânsızdı.

Onun türü, kolayca avlanıp bulunabildikleri modern dünyada pek başarılı olamadı. Geniş açık alanlara ve ihtiyaç duyduğu özgürlüğe ve yalnızlığa sahip olabileceği daha basit bir dünyaya ihtiyacı vardı.

Zorunluluğun verdiği acıya karşı dişlerini sıkarak karanlıkta sessizce giyindi. Sebastian yataktan bir adım uzaklaştı, sonra durakladı.

Gecenin onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi, bu şekilde gidemezdi. Annesinin madalyonunu boynundan çıkarıp Channon'inkine taktı ve onun ayrık dudaklarını öptü.

"Uyu küçüğüm," diye fısıldadı. "Kader sana karşı nazik olsun. Her zaman."

Sonra onun odasından çıkıp karanlık geceye karıştı. Yalnızdı. O her zaman yalnızdı.

Bu gerçeği uzun zaman önce kabullenmişti. Olması gereken buydu.

Ama bu gece bu yalnızlığı daha önce hiç hissetmediği kadar derinden hissetti. Otel binasının etrafından dolaşıp arabasına doğru yöneldiğinde

yıpranmış ceketıyla soğuktan büzülmüş bir halde yürüyen orta yaşlı bir kadınla çarpıştı. Üzerinde bir garsonun solmuş üniforması ve pratik olmaktan başka çaresi olmayan bir kadının eski ayakkabıları vardı.

"Hey," dedi adam, kız onun yanından geçerken. "Araban var mı?" Kadın başını hayır anlamında salladı.

"Artık var." Lexus'unun anahtarlarını ona uzattı ve arabayı gösterdi. "Torpido gözünde ruhsatı bulacaksın. Sadece doldur ve senin olsun." Kız ona göz kırptı. "Evet, doğru."

Sebastian ona içten bir gülümseme sundu. Arabayı sadece bu zaman diliminde sıkışıp kaldığı sürece kullanmak için almıştı. Gideceği yerde buna hiç gerek yoktu. "Ciddiyim," diyerek onu arabaya doğru itti. "Bağlanmak yok. Yaklaşık on beş dakika önce yoksulluk yemini ettim ve hepsi senin."

İnanılmaz bir şekilde güldü. "Kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok ama teşekkür ederim." Sebastian başını eğdi ve kadın uzaklaşana kadar bekledi. Temkinli bir şekilde ara sokağa adım attı ve tanık olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Yoldan geçebilecek herkesten kendisini koruması için Gece'nin güçlerini çağırdı ve sonra alternatif formuna geçti. Etrafındaki havadaki iyonlar elektrik enerjisiyle yüklenirken Drakos'un gücü içinden ateş gibi geçti - bir formdan kurtulup diğerine geçmesini sağlayan elektrik enerjisi.

Onun durumunda, alternatif formu bir ejderhaydı.

Kan kırmızısı kanatlarını kırk ayak genişliğinde açarak arka ayaklarından kendini fırlattı ve bu kez radar seviyesinin altında kalmaya dikkat ederek gökyüzüne doğru uçtu. Sebastian'ın kendi zamanına dönmeden önce yapması gereken son bir şey vardı. Yine de müzeye geri dönerken bile Channon'ın görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Onu hâlâ yatakta uyurken görebiliyordu, saçları omuzlarına yayılmıştı. Balla bağlanmış saç tellerinin dokusunu hâlâ avucunda hissedebiliyordu. Ejderha formu ihtiyaçla yanıyordu ve ona dönmeyi arzuluyordu.

Yapabildiğinden değil. İnsanlarla tek gecelik ilişkiler onun cesaret edebildiği tek şeydi. İfşa olma riski çok büyüktü.

Sebastian birkaç dakika içinde şehri geçti ve müzenin çatısına indi. Vücudundaki moleküllerin hayvandan insana dönüşmesini sağlayan elektrik alanını çağırdı ve insan formuna geri döndü. Elinin bir hareketiyle siyahlara büründü ve çatıdan goblenin bulunduğu odaya doğru parıldadı.

"İşte buradasın," dedi Antiphone'un eserini tekrar gördüğünde. Küçük kız kardeşinin nazik yüzünü hatırlayınca üzüntü, suçluluk ve keder içini parçaladı. Bu duvar halısını sattıktan sonra bir daha asla görmek istememişti. Ama şimdi onu almak zorundaydı. Kardeşinin hayatını kurtarmanın tek yolu buydu. Umursaması gerektiğinden değil. Damos onu hiç umursamamıştı.

Damos'un onu kırmak için yaptığı onca şeyden sonra Sebastian yine de kardeşine sırtını dönemez ve adamın ölmesine izin veremezdi. Elindeyken bunu yapamazdı. "Ben lanet olası bir aptalım," dedi tiksintiyle.

Gobleni müze kutusundan çıkarıp eline aldı. Sonra katladı ve korumak için dikkatlice siyah deri bir çantanın içine soktu.

Odadan çatıya doğru parıldamaya başladığında, sol elinin avuç içinde garip bir yanma başladı.

"Bu da ne... ?"

Acıdan tıslayarak çantayı yere bıraktı ve eldivenini çıkardı. Sebastian sıcak tenine serin hava üfledi ve avucunda yuvarlak geometrik bir desen belirince kaşlarını çattı.

"Hayır," diye nefes aldı inanamayarak, ona bakarken.

Bu mümkün değildi ama yine de gördüklerini ve hissettiklerini inkâr edemezdi. Daha da kötüsü, içinde bir varlık vardı, kalbinin derinliklerinde onu daha da yüksek sesle lanetlemesine neden olan bir gıdıklanma.

Kendi isteği dışında çiftleştirildi.

Bu bir kâbustu. Kabusların en kötüsü. Bu yanlıştı. Öyle olmalıydı.

Sebastian bir sonraki adımını düşünürken müzeden hemen ayrıldı. Binanın çatısında durakladı. Gobleni bin yıl öncesinin Britanya'sına geri götürmesi gerekiyordu. Buna yemin etmişti. Antiphone'un geleceğini yok etmişti ve şimdi kardeşinin kaderi onun ellerindeydi.

Ama işaret ...

Kendisi eve giderken arkadaşını burada bırakamazdı. İstemedi elektrik akımına kapılma tehlikesinin bu kadar güçlü olduğu bu zaman diliminde de kalamazdı - bu onun tek Aşıl topuğuydu.

Biçim değiştirmek için elektriksel dürtülere dayandığından, dışarıdan gelen her türlü elektriksel sarsıntı onu istemsizce dönüştürebilirdi. Türünün, halkının Şeytan'ı olarak adlandırılan Benjamin Franklin'den sonraki herhangi bir zaman diliminden kaçınmasının nedeni buydu. Ama Arkadyalı yasaları eşini korumasını gerektiriyordu.

Ne pahasına olursa olsun.

Yüzyıllar süren savaş, Arcadialıların Drakos kolunun soyunu neredeyse tüketmişti. Sebastian şeytani hayvan Drakos'u avlayıp idam ettiğinden beri, kendi türleri Channon'ın varlığını öğrenirlerse onun eşinin izini sürüp öldürmeyi bir amaç haline getirmişlerdi.

Ölmüş olacaktı ve hepsi onun suçu olacaktı. Kız ölürse, bir daha asla çiftleşemeyecekti.

"Dostum, lanet olsun," diye mırıldandı. Yukarıdaki berrak, dolunaya baktı. "Lanet olsun sana, Kader. Aklınızdan ne geçiyordu?"

Bir insanla bir Arkadyalının çiftleşmesi zalimceydi. Bu çok nadiren gerçekleşirdi, o kadar nadirdi ki böyle bir olasılığı hiç düşünmemişti bile. Peki neden şimdi olmak zorundaydı? Bırak onu.

Yapmalı. Yine de bunu yaparsa, bir aile için tek şansını geride bırakacaktı. Bir insan erkeğinin aksine, ona sadece tek bir şans verilmişti. Eğer başarısız olursa

Channon'a sahip çıkarsa, olağanüstü uzun hayatının geri kalanını yalnız geçirecekti. Tamamen yalnız.

Bir daha hiçbir kadın ona çekici gelmeyecekti. Bekarlığa mahkum olacaktı.

Oh lanet olsun, lanet olsun.

Başka seçenek yoktu. Üç haftanın sonunda, insan elindeki iz kaybolacak ve onun var olduğunu unutacaktı. Arkadyalı elindeki iz ebediydi ve hayatının geri kalanında onun yasını tutacaktı. Daha sonra onun için geri dönse bile, çok geç olacaktı. İşaret kaybolduktan sonra, şansı sona ermişti. Ya şimdi ya da asla.

Onun işaretiyle işaretlendiği üç hafta boyunca Channon'ın, onun ölmesini isteyen Katagaria Drakileri için bir mıknatıs olacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Yüzyıllar boyunca o ve hayvan Katagaria ölümcül bir kedi-fare oyunu oynamışlardı. Katagaria düzenli olarak onun için zihinsel algılayıcılar gönderiyordu, tıpkı onun onlar için yaptığı gibi. Psişik sonarları Channon'ın vücudundaki izi kolayca tespit ederek ona odaklanmalarını sağlıyordu.

Ve eğer içlerinden biri eşini koruyucusu olmadan tek başına bulursa... Zihnindeki görüntüden irkildi.

Hayır, onu korumak zorundaydı. Hepsi bu kadardı.

Sebastian gözlerini kapatarak ejderhaya dönüştü ve Channon'ın oteline geri dönerek tekrar şekil değiştirdi ve onun odasına bir erkek olarak girdi. Dokuz çeşit yasayı çiğnemek üzereydi.

Acı acı güldü. Peki başka ne yeniydi? Ve neden umursasın ki? Halkı onu uzun zaman önce sürgün etmişti. Onlar için ölmüştü. Neden onların kanunlarına uysun ki?

Onlar umurunda değildi.

Hiçbir şey umurunda değildi. Hiç kimseyi.

Yine de ay ışığında uyuyan Channon'a bakarken, ona tuhaf bir şey oldu. Sahiplenici bir ihtiyaç duygusu içini parçaladı. O onun eşiydi. Tek kurtuluşuydu.

Her ne kadar çarpık bir nedenden ötürü olsa da, Kaderler onlara katılmıştı. Channon'ı burada korumasız bırakmak yanlış olurdu. Ona sahip olmak için her şeyi yapabilecek, sırf onun olduğu için ona zarar vermekten çekinmeyecek ne tür düşmanlar olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sebastian onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Uykusunda mırıldandı, sonra ona sokuldu. Adamın kalbi, kızın nefesinin boynuna değdiğini hissettiğinde çarpmaya başladı.

Aşağı baktı ve sol eliyle aynı izi taşıyan sağ avucunun yanağının yanında dik durduğunu gördü. Onun için sonsuza kadar beklemişti. Bunca yüzyıllık boş yalnızlıktan sonra, yeniden bir yuvaya sahip olmayı hayal etmeye bile cesaret edebilir miydi? Bir aile?

O halde, yapmamaya cesaret edebilir mi?

"Channon?" diye fısıldadı usulca, onu uyandırmaya çalışarak. "Sana bir şey sormam gerek."

"Hmm?" diye mırıldandı uykusunda.

"Sen kabul etmediğin sürece seni zaman diliminden çıkaramam. Benimle gelmen gerekiyor. Gelir misin?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve uykulu bir kaş çatmayla ona baktı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni eve götürmek istiyorum."

Ona bir melek gibi gülümsedi, sonra içini çekti. "Elbette."

Sebastian, kız tekrar uykuya dalarken kollarını ona doladı. Evet demişti. İçini bir sevinç kapladı. Belki de her şeye rağmen kefareti ödemişti. Belki de bir kereliğine de olsa geçmişten bir an olsun uzaklaşabilirdi. Ona sınıksız sarılan Sebastian pencereden dışarı baktı ve ilk güneşin doğmasını bekledi.

Böylece onları kendi dünyasından çıkarıp en çılgın hayal gücünün ötesindeki bir dünyaya çekebilecekti.

Channon midesinde garip bir kıpırtı hissetti ve bu kıpırtı korkunç bir mide bulantısına dönüştü. Bu da ne böyle?

Gözlerini açtığında Sebastian'ın kendisine baktığını gördü. Gözlerinin altın rengini daha da belirginleştiren siyah ve kırmızı tüylerden oluşan ilgi çekici bir maske takmıştı. Sadece alnını ve dövmesinin olduğu yüzünün sol tarafını kapattığı için ona Operadaki Hayalet maskesini hatırlattı.

Maskeleri daha önce hiç seksi bulmamıştı ama onun üzerinde, mmm, bebeğim. Bundan daha da davetkâr olanı, zincir zırh gömleğinin üzerine giydiği siyah deri zırhtı - önü bağcıklı, gümüş halkalar ve çivilerle kaplı siyah deri zırh. Bağcıklar çözülmüş, adamın bronz teninin görüldüğü baştan çıkarıcı bir boşluk bırakmıştı.

Ummm, hmmm.

Gülümseyerek konuşmaya başladı, ta ki bir atın sırtında olduğunu fark edene kadar. Gerçekten çok büyük bir atın.

Daha da tuhafı, masalsı bir prenses giysisi gibi etrafından akan geniş kollu koyu yeşil bir elbise giymişti.

"Tamam," diye nefes aldı ve elini kolundaki karmaşık altın işlemede gezdirdi. "Bu bir rüya. Uyuyan Güzel ya da onun gibi bir şey olduğum bir rüyayla başa çıkabilirim."

"Bu bir rüya değil," dedi sessizce.

Channon onun kucağında doğrulup etrafına bakarken endişeyle güldü. Güneş sanki öğleden sonraymış gibi tepedeydi ve tarih öncesinden kalma kalın bir ormana dik uzanan eski bir toprak yolda ilerliyorlardı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu ve adamın vücudundaki sertlikten ve temkinli bakışından da anlayabiliyordu. Bir şeyler saklıyordu. "Neredeyiz biz?"

"Nerede olduğu," dedi yavaşça, onun bakışlarıyla buluşmayı reddederek, "ne zaman olduğu kadar ilginç değil."

"Affedersiniz?"

Adamın gözlerindeki duygu titreşimlerini izledi ama en tuhafı, sorusuna cevap vermekten çekiniyormuş gibi kısa süreli bir panik ifadesiydi. "Dün gece seni eve götürüp götüremeyeceğimi sorduğumu ve senin de tabii ki dediğini hatırlıyor musun?"

Channon kaşlarını çattı. "Belli

belirsiz, evet." "Tatlım, ben geldim."

Kafasında bir ağrı başladı. Neden bahsediyordu? "Ev mi? Nereye?" Boğazını temizledi ve hâlâ onun bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu. Adam kesinlikle lafı dolandırıyordu. Ama neden?

"Araştırmayı sevdiğini söylemiştin, değil mi?" diye sordu. Kızın midesi daha da düğümlendi. "Evet."

"O halde bunu benzersiz bir araştırma girişimi olarak düşünün." "Ne demek bu?"

Çenesi büküldü. "Saksonya İngiltere'sine geri dönmeyi ve Normanlar işgal etmeden önce oranın gerçekten nasıl bir yer olduğunu öğrenmeyi hiç istemedin mi?"

"Tabii ki."

"Dileğin kabul edildi." Ona baktı ve samimiyetsiz bir gülümseme takındı. Tamam, adam Robin Williams değildi ve dün gecedен çok önemli bir şey kaçırmadıysa, onu bir şişeden çıkarmamıştı. Eğer bir cin değilse...

Sinirli bir şekilde güldü. "Ne diyorsun sen?"

"İngiltere'deyiz. Daha doğrusu yakında İngiltere olacak bir yerdeyiz. Şu anda bu krallığın adı Lindsey."

Channon tamamen hareketsiz kaldı. Ortaçağ Sakson krallığı hakkında her şeyi biliyordu ve bu... bu mümkün değildi. Hayır, burada olmasının hiçbir yolu yoktu. "Benimle yine şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Channon tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken alnını ovuşturdu. "Tamam, bana bir şaka yaptın. Harika. Ayıldığımda polisi arayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Arayacak polislerin olması için yaklaşık dokuz yüz yıl geçmesi gerekecek, ondan sonra da bir telefonunuz olması için yaklaşık yüz yıl daha geçmesi gerekecek. Ama sen istersen ben beklemeye hazırım."

Channon kafatasında zonklayan ağrının ötesini düşünmeye çalışırken gözlerini sıkıca yumdu. "Yani bana rüya görmediğimi ve uyuşturulmadığımı mı söylüyorsun?"

"Her iki açıdan da doğru."

"Ama Saksonya İngiltere'sindeyim?" Başını

salladı. "Ve sen bir ejderha avcısı mısın?"

"Ah, demek o kısmı hatırlıyorsun."

"Evet," dedi makul bir şekilde, ancak bundan sonra söylediği her kelimeyle birlikte sesi hafif bir histeriye dönüştü.

"Hatırlamadığım şey ise buraya nasıl geldiğim!" diye bağırarak birkaç kuşu havaya uçurdu.

Sebastian yüzünü buruşturdu.

Ona ters ters baktı. "Bana Rod Serling seslendirmesi olmayacağını söylemiştin, ama burada bir Alacakaranlık Kuşağı bölümünün ortasındayım. Dur başlığını da tahmin edeyim, Ölümçül Aptalların Gecesi!"

Sebastian bunu ona açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, "O kadar da kötü değil," dedi. Kızgın olduğu için onu suçlamıyordu. Aslında, o da

Tüm bunları umduğundan çok daha iyi karşıladı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Benim için zor mu? Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hayatımda hiç yapmadığım bir şey yaptım ve sonra uyandım ve sen bana sözde beni geçmişe zaman yolculuğu yaptırdığını söylüyorsun ve ben deli miyim yoksa hayal mi görüyorum emin değilim. Neden buradayım?"

"I..." Sebastian ne cevap vereceğinden emin değildi. Gerçeği söylemesi söz konusu bile olamazdı. Channon, seni neredeyse kaçırdım çünkü sen benim eşimsin ve hayatımın önümüzdeki üç ila dört yüz yılı boyunca yalnız kalmak istemiyorum. Hayır, kesinlikle bir erkeğin bir kadına ilk buluşmalarında söyleyeceği bir şey değildi. Ona kur yapması gerekecekti. Çabucak. Ve burada onunla kalmak istemesi için onu kazanmalıydı. Tercihen bir ejderha onlardan birini yemeden önce.

"Bak, neden bunu büyük bir macera olarak düşünmüyorsun? Öğrettiğiniz tarihi okumak yerine, birkaç hafta boyunca yaşayabilirsiniz."

"Nesin sen? Disney World'e mi?" diye sordu. "Ve burada birkaç hafta kalamam. Yirmi birinci yüzyılda bir hayatım var. İşimden kovulacağım. Arabamı ve dairemi kaybedeceğim. Tanrım, çamaşırlarımı kim alacak?"

"Burada benimle kalsaydın, sorun olmazdı. Bir daha bunların hiçbiri hakkında endişelenmene gerek kalmazdı."

Channon ona dehşetle bakıyordu. Tanrım, lütfen bu tuhaf bir kâbus olsun. Uyanması gerekiyordu. Bu gerçek olamazdı. "Hayır," dedi ona, "haklısın. Saksonya İngiltere'sinde bunların hiçbiri için endişelenmem gerekmezdi. Sadece hijyen eksikliği, su tesisatının olmaması, Viking istilaları, kazığa bağlanıp yakılmak, modern kolaylıkların olmaması ve antibiyotiği olmayan kötü hastalıklar hakkında endişelenmem gerekirdi. Tanrım, bir Midol bile alamıyorum. Buffy'de gelecek hafta ne olacağını asla öğrenemeyeceğimden bahsetmiyorum bile!" Sebastian uzun ve sabırlı bir nefes verdi ve ona özür dileyen bir bakış atarak öfkesinin büyük bir kısmını bastırmayı başardı.

"Bak," dedi sessizce, "seninle bir anlaşma yapacağım. Burada benimle birkaç hafta geçir ve eğer gerçekten dayanamazsan, seni mümkün olduğunca kalkış saatine yakın bir zamanda eve götüreceğim. Tamam mı?"

Channon hâlâ tüm bunları kavramakta zorlanıyordu. "Benimle tuhaf bir akıl oyunu oynamadığına yemin eder misin? Gerçekten burada, Saksonya İngiltere'sinde miyim?"

"Annemin ruhu üzerine yemin ederim. Saksonya İngiltere'sindesin ve seni evine geri götürebilirim. Ve hayır, sizinle akıl oyunları oynamıyorum."

Channon nedenini anlayamasa da bunu kabul etti. Adamın ciddi olmadığı sürece annesinin ruhu üzerine yemin etmeyeceğine dair bir his vardı içinde. "Beni gerçekten de ayrıldığım ana geri götürebilir misin?"

"Muhtemelen tam zamanı değil ama deneyebilirim." "Ne demek deneyebilirim?"

Gamzelerini parlattı, sonra ciddileşti. "Zaman yürüyüşü kesin bir bilim değildir. Sadece şafakla gece buluştuğunda ve sadece dolunayın gücü altında zaman alanlarında hareket edebilirsiniz. Sorun varış tarafında. Belirli bir yere gitmeyi deneyebilirsiniz ama başarı şansınız sadece yüzde doksan beştir. Sizi o gün geri getirebilirim ama bu bir ya da iki hafta sonra da olabilir."

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Hey, yaşlı olduğuma şükret. Bir Arkadyalı zaman yürüyüşüne ilk başladığında, başarı şansımız sadece yüzde üçtür. Bir keresinde kendimi Plüton'da bulmuştum." Kendine rağmen güldü. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "En soğuk gezegen olduğu konusunda şaka yapmıyorlar." Channon onun anlattığı her şeyi sindirirken derin bir nefes aldı. Bunlardan herhangi biri gerçek miydi? Bilmiyordu, adamın onu geri getirme konusunda dürüst olup olmadığını bildiğinden daha fazla. Hâlâ çok temkinliydi. "Tamam, yani bir sonraki dolunaya kadar burada mı kalacağım?"

"Evet."

Oh, Tanrım, hayır. Sızlanacak türden bir kadın olsaydı, muhtemelen sızlanıyor olurdu. Ama Channon her zaman pratikti. "Pekâlâ. Bunu halledebilirim," dedi, onun yararından çok kendi yararına. "Ben Sakson bir piliçmişim gibi davranacağım ve sen de..." Adamın zaman yolculuğu hakkında söylediklerini hatırlayınca sesi kesildi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Benim halkım insanlar gibi yaşlanmıyor. Zamanla yürüyebildiğimiz için, çok daha yavaş bir biyolojik saatimiz var."

İnsanları söyleme şeklinden gerçekten hoşlanmıyordu ve eğer ona karşı sinirli davranırsa, onu tam kalbinden kazıklayacaktı. Ama buna bir dakika sonra geri dönecekti. Önce şu yaş meselesini anlamak istedi. "Yani köpek yılları gibi mi yaşlanıyorsun?"

Sebastian güldü. "Onun gibi bir şey. İnsan yaşına göre dört yüz altmış üç yaşında olmalıyım."

Channon onun zayıf, sert vücuduna bakarken şaşkın şaşkın oturuyordu. Adam dört yüzlü yaşlarının sonlarında değil, otuzlu yaşlarının başında görünüyordu. "Benimle hiç şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil. Seninle tanıştığım a n d a n beri sana söylediğim her şey dürüstçe doğrudur."

"Oh, Tanrım," dedi, yavaşça ve dikkatlice nefes alarak

tekrar yüzeye çıkmaya çalışan paniği yatıştırmak için. Bunun gerçek olduğunu biliyordu ama yine de inanmakta zorlanıyordu. İnsanların zaman içinde yürüebilmesi ve kendisinin gerçekten Karanlık Çağ'da olması aklını karıştırıyordu.

Elbette, bu kadar kolay olamaz.

"Tüm bunların daha kötü bir yanı olması gerektiğini biliyorum. Ve eminim ki burada senin bir tür vampir ya da onun gibi bir şey olduğunu öğreneceğim."

"Hayır," dedi çabucak. "Ben vampir değilim. Kan emmiyorum ve hayatımı sürdürmek için garip bir şey yapmıyorum. Tıpkı senin gibi ben de annemden doğdum. Aynı duyguları hissediyorum. Kırmızı kan akıtıyorum. Ve tıpkı senin gibi, ben de

gelecekte bilinmeyen bir tarihte öleceğim. Ben sadece birkaç ekstra güçle donatılmış olarak geldim."

"Anlıyorum. Ben bir Toyota'yım. Sen bir Lambourghini'sin ve gerçekten harika seks yapabiliyorsun."

Kıkırdadı. "Bu iyi bir özet."

Özet, kahretsin. Bu inanılmazdı. Akıl almaz. Böyle bir şeye nasıl bulaşmıştı?

Ama ona baktığında anladı. O zorlayıcıydı. O ölümcül hava ve hayvani çekim gücü... Ona karşı koymayı nasıl umabilirdi ki? Ve dışarıda onun gibi başka erkekler olup olmadığını merak etti. Güç ve sihir sahibi erkekler. O kadar seksi erkekler ki, onlara bakmak onlar için yanmak demektir. "Senden daha çok var mı?"

"Evet."

Bu düşünceye kötü kötü gülümsedi. "Çok daha fazla mı?"

Cevap vermeden önce kaşlarını çatı. "Eskiden bizden çok daha fazlası vardı ama zaman değişti."

Channon onun gözlerindeki hüznü, içinde sakladığı acıyı gördü. Bu onun için üzülmeye neden oldu.

Ona doğru baktı. "O çok sevdiğin goblen bizim başlangıcımızın hikâyesi."

"Ejderha ve insanın doğumu mu?"

Başını salladı. "Sen doğmadan yaklaşık beş bin yıl önce, büyükbabam Lycaon bir kıza aşık olmuş.

insan olduğunu düşündüğü bir kadın. Ama değildi. Yunan tanrıları tarafından lanetlenmiş bir ırktan geliyordu. Ona gerçekte kim ve ne olduğunu asla söylemedi ve zaman içinde ona iki oğul doğurdu."

Channon goblenin sol üst kenarına işlenmiş doğum sahnesini gördüğünü hatırlıyordu.

"Yirmi yedinci doğum gününde," diye devam etti, "ırkının tüm üyelerinin öldüğü gibi korkunç bir şekilde öldü. Ve büyükbabam bunu gördüğünde, çocuklarının da aynı kaderi paylaşacağını anlamış. Öfkeli ve kederli bir şekilde, çocuklarını hayatta tutmak için doğal olmayan yollar aradı."

Sebastian konuşurken gergindi. "Kederinden ve korkusundan çılgına dönmüş bir halde, büyükbabamın insanlarından yakalayabildiği kadarını yakalamaya ve onlar üzerinde deneyler yapmaya başladı; onların yaşam güçlerini hayvanlarınkıyla birleştirdi. Lanetli olmayan melez bir yaratık yapmak istiyordu."

"İşe yaradı mı?" diye sordu.

"Umduğundan daha iyiydi. Büyücülüğü onlara sadece hayvanın gücünü ve kuvvetini vermekle kalmadı, aynı zamanda bir insanınkinden on kat daha uzun bir yaşam süresi verdi." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Yani bana yedi ya da sekiz yüz yıl yaşayan bir kurt adam olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yaş konusunda evet, ama ben bir Lykos değilim. Ben bir Drakos'um." "Sanki ne demek istediğin hakkında en ufak bir fikrim varmış gibi konuşuyorsun."

"Lycaon büyüsunü 'çocuklarının yarısı' için kullandı. İki oğlu yerine dört."

"Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Onları ortadan ikiye mi ayırdı?"

"Hem evet hem hayır. Büyünün büyükbabamın hazırlıklı olduğunu sanmadığım bir yan ürünü vardı. Bir insan ve bir hayvanı birleştirdiğinde, büyüsunünün sadece bir varlık yaratmasını bekliyordu. Onun yerine iki tane yaratmış. Bir insanın kalbini taşıyan bir kişi ve kalbi hayvanın kalbi olan ayrı bir yaratık.

"İnsan kalbine sahip olanlara Arkadyalılar denir. Doğamızın hayvani yanını bastırabiliyoruz. Onu kontrol edebiliyoruz. İnsan kalbine sahip olduğumuz için merhamet ve yüksek muhakeme gücüne sahibiz."

"Peki ya hayvan kalpli olanlar?"

"Onlara Katagaria denir, yani kötü niyetli ya da haydut. Hayvani kalpleri nedeniyle insan şefkatinden yoksundurlar ve temel içgüdüleri tarafından yönetilirler. İnsan kardeşleri gibi, aynı psişik yeteneklere ve şekil değiştiren, zaman büken güçlere sahiptirler, ancak özdenetimleri yoktur."

Bu ona pek iyi gelmedi. "Peki üzerinde deney yapılan diğer insanlar? Onlardan da iki tane var mıydı?"

"Evet. Ve iki toplumun temelini oluşturduk: Arcadialılar ve Katagaria. Doğada olduğu gibi, benzer benzerle gider ve hayvanlarımıza dayalı gruplar veya patriyalar oluşturduk. Kurt kurtla, şahin şahinle, ejderha ejderhayla yaşar. Bunları birbirinden ayırmak için Yunanca terimler kullanıyoruz. Yani ejderha drakos, kurt lykos vs."

Bu ona mantıklı geldi. "Ve tüm bu süre boyunca Arkadyalılar Arkadyalılarla ve Katagaria da Katagaria ile mi kaldı?"

"Çoğunlukla, evet."

"Ama sesinizden anladığım kadarıyla kimse sonsuza dek mutlu yaşamamış."

"Hayır. Kaderler, Lycaon onları engellemeye cüret ettiği için çok öfkeliydi. Onu cezalandırmak için yaratık çocukları öldürmesini emrettiler. O da reddetti. Böylece tanrılar hepimizi lanetledi."

"Seni nasıl lanetledi?"

Adamın çenesinde bir tik başladı ve kadın onun gözlerindeki derin acıyı gördü. "Bir kere, yirmili yaşlarımızın ortasına kadar ergenliğe girmiyoruz. Gecikmeli olduğu için, vurduğunda bizi sert vuruyor. Çoğumuz deliliğe sürükleniriz ve eğer güçlerimizi kontrol etmenin ve yönlendirmenin bir yolunu bulamazsak Avcı olabiliriz."

"Sanırım kötü şeyleri öldüren iyi vampir avcısı türünden bir avcıdan bahsetmiyorsunuz."

"Hayır. Bunlar mutlak yıkıma kararlı yaratıklar. Vicdan azabı duymadan ve tam bir barbarlıkla öldürürler."

"Ne kadar korkunç," diye nefes aldı.

O da aynı fikirdeydi. "Ergenlik çağına kadar çocuklarımız, ebeveynlerinin temel formlarına bağlı olarak ya insan ya da hayvandır."

"Temel formlar mı? Onlar da ne?"

"Arkadyalılar insandır, dolayısıyla temel formları da insandır. Katagaria'lılar hangi hayvanla akrabaysalar onun temel formuna sahiptirler. Bir Ursulan ayı olur, bir Ger-akian ise şahin."

"Bir Drakos ejderha olur."

Başını salladı. "Bir çocuğun hiç gücü yoktur, ancak ergenliğin başlamasıyla birlikte tüm güçler ortaya çıkar. Bu dönemden geçenleri kontrol altına almaya ve güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretmeye çalışırız. Arkadyalıları olarak çoğu zaman başarılı oluyoruz, ancak Katagaria'da bu doğru değil. Çocuklarını hem insanları hem de Arkadyalıları yok etmeye teşvik ediyorlar."

"Onları ve Avcılarını durdurmaya yemin ettiğimiz için bizden nefret ediyorlar ve bizi ve ailelerimizi öldürmeye yemin ettiler. Kısacası, birbirimizle savaş halindeyiz." Channon bu son cümleyi sindirirken sessizce oturdu. Demek dün bahsettiği ebedi mücadele buydu. "Bu yüzden mi buradasın?"

Bu kez adamın gözlerindeki ıstırap o kadar şiddetliydi ki, kadın bundan irkildi. "Hayır. Buradayım çünkü bir söz verdim."

"Ne hakkında?"

Adam cevap vermedi ama kadın adamın vücudundaki katılığın geri geldiğini hissetti. Acı çeken bir adamdı ve nedenini merak etti.

Ama sonra ne olduğunu anladı. "Katagaria ailenizi yok etti, değil mi?"

"Benden her şeyimi aldılar." Sesindeki acı o kadar çığ, o kadar vahşiydi ki. Hayatında hiç böyle bir şey duymamıştı.

Channon daha önce hiç kimseyi yatıştırmak istemediği bir şekilde onu yatıştırmak istedi. Geçmişini silebilmeyi ve ailesini ona geri verebilmeyi diledi.

Onun dikkatini dağıtmak için önceki konuya geri döndü. "Eğer birbirinizle savaş halindeyseniz, ordularınız var mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Türümüzün geri kalanından daha güçlü ve daha hızlı olan Sentinellerimiz var. Onlar hem insan hem de insan türünün atanmış koruyucularıdır."

Uzanarak yüzündeki dövmeyi örten maskesine dokundu. "Bütün Arkadyalılarda senin işaretlerin var mı?"

Sebastian başka tarafa baktı. "Hayır. Onlara sadece Sentineller sahip." Bu bilgi karşısında gülümsedi. "Sen bir Sentinel'sin."

"Ben bir Sentinel'dim."

Geçmiş zaman vurgusu ona çok şey anlatıyordu. "Ne oldu?"

"Uzun zaman önceydi ve bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Buna saygı duyabilirdi, özellikle de zaten çok fazla cevap verdiği için. Ama bu konudaki merakı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Yine de burnunu sokmayacaktı. "Tamam, ama bir şey daha sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Uzun zaman önce dediğinizde, bunun yepyeni bir anlam kazandığını hissediyorum. On yıl mı, iki yıl mı, yoksa-"

"İki yüz elli dört yıl önce."

Çenesi düştü. "Bunca zamandır yalnız mıydın?" Başını salladı.

Bunun üzerine göğsü daraldı. İki yüz yıl tek başına. Bunu hayal bile edemezdi. "Ve senin hiç kimsen yok mu?"

Eski anıları canlanırken Sebastian sessizliğe gömüldü. Nöbetçi rolünü hatırlamamak için elinden geleni yaptı. Ailesini.

Onurunu kalbinin yanında tutacak şekilde yetiştirilmişti ve ölümcül bir hatayla, değer verdiği her şeyi kaybetmişti. Bir zamanlar olduğu her şeyi.

"Ben... sürgün edildim," dedi, sözcük boğazına takılmıştı. Bunca zamandır bu kelimeyi bir kez bile yüksek sesle söylememişti. "Hiçbir Arkadyalının benimle ilişki kurmasına izin verilmiyor."

"Seni neden sürgün etsinler ki?"

Cevap vermedi.

Onun yerine önlerini işaret etti. "Yukarı bak, Chan-non. Bence orada benden çok daha ilginç bulacağın bir şey var."

Bundan ciddi şekilde şüphe duyan Channon başını çevirdi, sonra da ağzı açık kaldı. Tepenin çok yukarısında, bir grup binayla çevrili büyük bir ahşap salon vardı. Bu mesafeden bile etrafta dolaşan insanları ve hayvanları seçebiliyordu. Gözlerine inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Burası gerçek bir Sakson köyü!"

"Kötü hijyen ve su tesisatı yok."

Tepeye yavaş ve sabit bir hızla yaklaşırlarken kalbi hızla çarpıyordu. "Bu şeyi daha hızlı hareket ettiremez misin?" diye sordu, daha yakından görmek için sabırsızlanıyordu. "Yapabilirim ama bunu bir saldırganlık işareti olarak görürler ve bize birkaç ok atmaya karar verebilirler."

"O zaman bekleyebilirim. İğne yastığı olmak istemiyorum."

Sebastian sessiz kaldı ve kasabayı daha iyi görebilmek için çabalayan onu izledi. Eyerde dönerken, kalçaları acı verici bir şekilde şişmiş kasıklarına sürtünürken onun coşkusuna gülümsedi.

Paylaştıkları geceden sonra, ona tekrar sahip olmayı ne kadar arzuladığını, vücudunun onunkini ne kadar arzuladığını görmek onu şaşırtmıştı.

Ona geçmişi ve insanları hakkında bu kadar çok şey anlattığına hâlâ inanamıyordu ama eşi olarak onun hakkında her şeyi bilmeye hakkı vardı.

Eğer onun eşi olacaksa.

Bu konuda hâlâ tam olarak karar verememişti.

Yapılacak en nazik şey onu geri vermek ve gitmesine izin vermek olurdu. Ama o bunu istemedi. Bakacak birini ve onu önemseyen birini özlüyordu.

Kaç kez geceleri uyanık yatıp yeniden bir aile özlemi çekmişti? Sakinleştirici bir dokunuşun rahatlığını diledi? Kahkaha sesini ve dostluğun sıcaklığını özlemiş miydi?

Yüzyıllar boyunca yalnızlığı onun cehennemi olmuştu.

Ve kucağında oturan bu kadın onun tek kurtuluşu olabilirdi. Eğer cesaret edebilirse...

Bailey'e girdiklerinde Channon dudağını ısırđı ve köyde çalışan gerçek, canlı Sakson insanları gördü. Kapının bir bölümünü yeniden inşa etmek için taş döşeyen adamlar vardı. Çamaşır ve yiyecek taşıyan kadınlar etrafta dolaşıyor, kendi aralarında konuşuyorlardı. Ve ocuklar! Bir sürü Sakson ocuk etrafta koşuşturuyor, gülüyor ve birbirleriyle oyunlar oynuyordu.

Daha da iyisi, tüccarlar, müzik, akrobatlar ve jonglörler vardı. "Festival mi var?"

Başını salladı. "Hasat zamanı geldi ve bunu kutlamak için bütün hafta sürecekle bir kutlama var." Etraflarındaki kalabalığın ne dediğini anlamakta zorlandı. Bu inanılmazdı! Eski İngilizce konuşuyorlardı!

"Ah, Sebastian," diye haykırdı, kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Bunun için teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Sebastian, kızın göğüslerinin kendisine yaslandığını hissedince dişlerini sıktı. Nefesi boynunu gıdıklıyordu.

Kasıkları daha da gerildi ve içindeki canavarı dizginlemek için tüm insani güçlerini kullandı. İki yarısını birbirine karşı koyarken içindeki parçalanmayı hissetti. Bu yaptığı tehlikeli bir şeydi ama ikisinin de iyiliği içindi,

Bu gerekli bir eylemdi. Özellikle de her iki yarısı da aynı şeyi istediği için - Channon'ın kendini ona emanet edeceği Sahiplenme'yi, onları sonsuza dek birbirlerine bağlayacak töreni istiyorlardı. Bu hafife alınacak bir şey değildi. Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmesi gerekecekti. Her şeyden. Ve ondan bunu isteyebileceğinden emin değildi.

Bu ona haksızlık olurdu ve kesinlikle böyle bir fedakârlığa değmezdi. Channon'ın gözlerindeki mutluluğu gördü ve ona gülümsedi.

Ancak kasabaya bakıp bir şeyler ters giderse sona erecek masum hayatları gördükçe gülümsemesi soldu.

Bracis bu takası ayarlarken nadir görülen bir zekâ örneği göstermişti. Sebastian'ın ejderha formuna dönüşmesi ya da güçlerini insanlara mirasını ele verecek herhangi bir şekilde kullanması Nöbetçi yemini gereği yasaktı. Masumlara karşı her zaman insan gibi görünmeliydi.

Bracis, Katagaria'nın takas için insan kılığında geleceğine ve sonra da barışçıl bir şekilde ayrılacağına yemin etmişti. Ne yazık ki Sebastian'ın onlara güvenmekten başka çaresi yoktu.

Elbette, Bracis Sebastian'ın güçlerinin boyutunu biliyordu ve Katagari erkeği ona karşı gelmek için tam bir aptal olurdu. Canavar aptal olabilirdi ama Bracis o kadar da aptal değildi.

Ahıra vardıklarında Sebastian Channon'ın inmesine yardım etti, sonra da arkasından atından indi. Önündeki kadını ne kadar arzuladığını kimse görmesin diye kürkünü aşağı çekti.

Channon, Sebastian'ın devasa geniş kılıcını atından indirip belindeki kuşağa bağlamasını izledi. Adamın bu haliyle nefis göründüğünü kabul etmek zorundaydı, çok erkeksi ve erkeksi.

Zincir zırhın kolları deri zırhın omuzlarından düşüyor, hareketleriyle birlikte hafifçe şıngırdıyordu. Zırhın bağcıkları açıldı, göğsündeki kolların bir kısmı görünüyordu ve o gür ten üzerinde parmaklarını ve ağzını gezdirdiği saatleri çok iyi hatırlıyordu.

Ve adamın boynundaki küçük yara izine bakarken, diliyle izini sürmek için can atıyordu. Bu adamın klonlanıp tüm erkekler için standart ekipman haline getirilmesi gereken bir vücudu ve aurası vardı. Gururlu ve tehlikeliydi, her dişi parçasının oturup kalkmasına ve nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

Kes şunu! Kendini tersledi. Şehrin ortasındaydılar ve... Ve çalışması gereken başka insanlar vardı.

Evet, doğru. Sanki Sebastian'dan daha ilginçlermiş gibi. Kılıcını kabzası öne gelecek ve bıçağı bacağından aşağı inecek şekilde ayarladı, sonra eyerden deri bir çanta çıkardı. Bir genç koşarak bineğini aldı. "Bugün günlerden ne?" diye sordu çocuğa eski İngilizceyle.

"Salı olacak, efendim."

Sebastian ona teşekkür etti ve atını çocuğun bakımına bırakmadan önce ona iki sikke verdi.

Ona doğru döndü. "Hazır mısın?"

"Kesinlikle. Hayatım boyunca bunun hayalini kurdum."

Sebastian onu kalabalık köyün içinden geçirirken Channon nefesini tuttu. Sebastian arkasına bakıp Channon'ın her şeyi aynı anda izlemeye çalıştığını gördü. Burada olduğu için çok mutluydu.

Belki de her şeye rağmen onlar için umut vardı. Belki de onu buraya getirmek bir hata değildi.

"Söyle bana Channon, hiç Sakson ekmeği yedin mi?"

"İyi mi?"

"En iyisi." Elini tutarak onu toprak yolun karşısındaki bir dükkâna çekti. Fırına girdiklerinde Channon mis gibi ekmek kokusunu içine çekti. Ekmekler ahşap tezgâhın üzerinde ve sepetler içinde odanın dört bir yanındaki masalara dizilmişti. Yaşlı, iri yapılı bir kadın kenarda durmuş, büyük bir çuvalı yerde taşımaya çalışıyordu.

Sebastian onun yanına koşarak, "İşte," dedi. "Şunu alayım."

Doğruldu ve minnettarlıkla gülümsedi. "Teşekkür ederim. Tezgahımın orada lazım."

Sebastian ağır çuvalı omzuna aldı.

Channon, adamın kasiğının kalkıp ona sert, bronzlaşmış karın kaslarını göstermesini ağzı sulanarak izledi. Geniş omuzları ve kaslı pazuları gerginlikten esnemişti. Ve çuvalı bankın yanında yere bıraktığında, siyah deri pantolonunun örttüğü poposunun güzel bir görüntüsü ona hediye edildi.

Evet, ondan bir ısırık almak isterdi.

"Şimdi sizin için ne yapabilirim?" diye sordu kadın. "Sana ne iyi gelir, Channon?"

Bu hileli bir soru muydu yoksa?

Kendini Sebastian'dan başka bir şeye bakmaya zorlayarak dişlerini geçirebileceği bir ikame bulmaya çalıştı. "Ne önerirsiniz?" diye sordu eski İngilizcesini deneyerek. Daha önce hiç konuşurken kullanmamıştı.

Şaşkınlık içindeyken kadın onu anladı. "Eğer canınız tatlı bir şeyler istiyorsa, fırından ballı somun çıkardım."

"Bu harika olurdu," dedi Channon.

Kadın onları yalnız bıraktı. Kadın dükkândaki farklı ekmek çeşitlerini incelerken Sebastian geride durdu.

Sebastian'ın atından çıkardığı siyah çantayı göstererek, "Peki çantada ne var?" diye sordu.

"Bu sadece ilgilenmem gereken bir şey. Daha sonra." Yine kaçamak cevaplar. "Bu yüzden mi buraya geri geldin?"

Başını salladı, ama bakışlarında çok temkinli bir şey vardı, bu konunun oldukça kapalı olduğu konusunda onu uyaran bir şey.

Kadın elinde ekmekle döndü ve onlar için dilimledi. Channon sıcak ve lezzetli dilimi yerken, kadın Sebastian'a dışarıdaki el arabasından bazı kutuları dükkânın arkasına taşımasına yardım edip edemeyeceğini sordu.

Çantasını Channon'a bıraktı, sonra da yardıma gitti.

Channon diğer odada ekmek yerken ve kadının verdiği elma şarabını içerken onları dinledi. Bakışları siyah çantaya takıldı ve merakı onu ele geçirdi. Eğilip içinde ne olduğunu görmek için çantayı açtı. İçindeki duvar halısını görünce nefesi kesildi.

Gerçekten çalmıştı. Ama neden?

Yaşlı kadın ellerini önlüğüne sürerek içeri girdi. "Çok iyi bir adamınız var leydim."

Burnunu sokarken yakalandığı için yüzü kızaran Channon doğruldu. Şu anda bundan o kadar da emin değildi. "Hâlâ arabayı boşaltıyor mu?" Kadın ona arka tarafı işaret etti, sonra da kapıdan dışarı bakmasını sağladı. Dükkânların arkasındaki ara sokakta Sebastian'ın, ejderhayla savaşan savaşçılar gibi davranarak kendisine karşı tahta kılıçlar ve kalkanlar kullanan iki çocukla oyun oynadığını gördü. Oyunlarındaki ironi gözünden kaçmamıştı.

Onun gülüşünü ve onlarla alay edişini izlemek için bir dakika ayırdı. Bu manzara kalbini ısıttı.

Tanıdığı Sebastian birçok yönü olan bir adamdı. Daha önce hiç bilmediği bir şekilde şefkatli, merhametli ve sevecendi. Yine de onun hafife alınacak bir adam olmadığını bilmesini sağlayan vahşi bir alt akımı vardı.

Onun çocuklarla oynamasını izlerken aklına tuhaf bir şey geldi. Onun kendi çocuklarıyla oynarken nasıl görüneceğini merak etti. Kendi çocuklarıyla...

Görüntüyü o kadar net görebiliyordu ki bu onu korkutuyordu. Çocuklardan biri ona "Neden maske takıyorsun?" diye sordu. "Çünkü ben senin kadar güzel değilim."

Sebastian alay etti. "Ben güzel değilim," dedi küçük çocuk öfkeyle. "Ben yakışıklı bir çocuğum."

"Çok yakışıklısın Aubrey," dedi orta yaşlı bir adam, bir fıçıyı yolun karşısındaki binanın arka kapısından içeri taşıırken. Adam Sebastian'a baktı. Genişçe baktı, sonra elini gömleğine sildi ve Sebastian'ın kolunu sıkmak için hareket etti. "Sizlerden birini görmeyeli uzun zaman oldu. Kolunuzu sıkmak benim için bir onurdur, efendim."

Çocuklar oyunlarına ara verdiler. "Kim o, büyükbaba?"

"O bir ejderha avcısı Aubrey, tıpkı geceleri sen uyurken sana anlattıklarım gibi." Adam Sebastian'ın maskesini ve kılıcını gösterdi. "Lindsey'e gelip Megalos'u öldürdüklerinde ben de senin yaşındaydım."

Sebastian'ın o gün gelenlerden biri olup olmadığını merak etti. Sebastian sanki onu hissetmiş gibi başını çevirip kapı aralığında onu gördü. "İzninizle," dedi adama ve çocuklara, sonra ona doğru ilerledi. Sebastian, Channon'ın yüzünden canını sıkan bir şey olduğunu anlayabiliyordu. "Bir sorun mu var?"

"Megalos'la savaşanlardan biri de sen miydin?"

Acı onu kesip geçerken başını salladı. Sürgün edilmemiş olsaydı, o gün burada olacaktı. Diğer Sentinellerin aksine, Katagaria'yla tek başına savaşmak zorundaydı. "Hayır."

"Oh."

"Başka bir sorun mu var? Hâlâ mutlu görünmüyorsun."

Kadın adamın bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Gobleni müzeden çalmışsın," dedi modern İngilizceyle, böylece başka kimse onu anlamayacaktı. "Nedenini bilmek istiyorum."

"Onu buraya geri
getirmek zorundaydım."

"Neden?"

"Çünkü başka bir Sentinel için fidye. Eğer Cuma günü halıyı onlara vermezsem, onu öldürecekler."

Channon kaşlarını çatı. "Gobleni neden istiyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir adamın hayatı söz konusu olduğu için sormaya zahmet etmedim." Birden adamın dün gece goblen hakkında söylediklerini hatırladı. "Yedinci yüzyıl Britanya'sında Antiphone adında bir kadın tarafından yapılmış. Büyükbabası ve kardeşinin iyi ve kötü arasındaki ebedi mücadelesini anlatıyor."

Kasabaya gelirken, bunun büyükbabasının hikâyesi olduğunu söylemişti. "Antiphone senin kız kardeşin mi?"

"Kız kardeşimdi. Uzun zaman önce öldü."

Yüzündeki ifadeden kaybın hâlâ onunla birlikte olduğunu anlayabiliyordu. "Goblen neden müzedeydi?"

"Çünkü..." İçindeki acıyı dindirmek için derin bir nefes aldı, bu acı o kadar şiddetliydi ki tüm varlığını acıtıyordu.

Kendini onun sorusuna cevap vermeye zorlarken çenesinde bir tik oluştuğunu hissetti. "Goblen öldüğünde onun yanındaydı. Onu aileme geri vermeye çalıştım ama benimle hiçbir şey yapmak istemediler. Etrafımda olmasına dayanamadım, bu yüzden onu geleceğe götürdüm, birilerinin onu koruyacağını ve olması gerektiği gibi onurlandırılıp korunmasını sağlayacağını biliyordum."

"Bütün bunlar bittikten sonra onu geri almayı planlıyorsun, değil mi?" Onun zekâsı karşısında kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Medyum olduğumu söyleyebilirdim ama değilim. Sadece senin kadar büyük bir kalbi olan bir adamın telafi etmeden bir şey çalmayacağını düşündüm."

"Beni o kadar iyi tanımıyorsun."

"Sanırım tanıyorum."

Sebastian dişlerini sıktı. Hayır, bilmiyordu. O iyi bir adam değildi. O bir aptaldı.

Eğer o olmasaydı, Antiphone yaşayacaktı. Onun ölümü tamamen onun hatasıydı. Sürekli yaşadığı bir suçluluk duygusuydu bu. Asla sona ermeyecek, asla iyileşmeyecek bir suçluluk.

Ve o anda bir şeyin farkına vardı. Channon'ın gitmesine izin vermeliydi. Onu tutmasının hiçbir yolu yoktu. Hayatını onunla paylaşmasının hiçbir yolu yoktu. Eğer ona bir şey olursa...

Bu onun da hatası olurdu. Eşi olarak, Katagari'ye yem olacaktı. Sürgün edilmiş olsa da hâlâ bir Nöbetçi'ydi ve görevi bulabildiği her Avcıyı arayıp yok etmekte.

Tek başına onlarla savaşılabildi. Ama o kadim yeminini yerine getirirken Channon'ı koruyacak patria'sı olmadan, onun da sonunun Antiphone gibi olma ihtimali her zaman vardı.

Bunun olmasına izin vermektense hayatının geri kalanını bekâr olarak geçirmeyi tercih ederdi. Bekar! Hayır!

İçindeki Drakos'un isyankâr çılgılığını bastırdı. Önümüzdeki üç hafta boyunca onun hayatını kendi hayatıyla koruyacak ve izi ondan gittiğinde onu evine götürecekti.

Yapılması gereken buydu.

Fırından ayrıldıktan sonra öğleden sonralarını tezgahları gezerek ve yiyecek ve içecekleri tadararak geçirdiler.

Channon bu güne inanamıyordu. Hayatının en güzel günüydü. Ve bunun tek nedeni Saksonya Britanyası'nda olması değil, Sebastian'ın yanında olmasıydı. Sebastian'ın hafif alaycı ve rahat tavırları kalbini sarıyor ve onu kaybetmemek için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

"Affedersiniz, Lordum?"

Döndüklerinde, bir akrobatı izlerken arkalarında duran bir adamla karşılaştılar.

"Evet?" Sebastian sordu.

"Majesteleri Kral Henfrith'ten bu gece buraya gelip bana eşlik etme şerefini bahşetmesini rica ettim. Size ve leydinize en içten misafirperverliğini sunmak istiyor."

Channon başının döndüğünü hissetti. "Bir kralla mı tanışacağım?"

Sebastian başını salladı. "Majestelerine kendisiyle görüşmekten onur duyacağımı söyleyin. Kısa süre içinde geleceğiz."

Haberci gitti.

Channon gergin bir şekilde nefes aldı. "Bunu bilmiyorum. Uygun giyinmiş miyim?"

"Evet, öyle olacaksın. Seni temin ederim, oradaki en güzel kadın sen olacaksın." Sonra, cesur şampiyonu ona kolunu uzattı. Koluna girerek onu kasabanın içinden geçirip büyük salona götürmesine izin verdi.

Salonun kapısına yaklaştıklarında, insanlar yemeklerini yerken içeriden gelen müzik ve kahkahaları duyabiliyordu. Sebastian kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi.

Channon etrafına hayranlıkla bakarken kapı aralığında duraksadı. Hayal edebileceğinden çok daha görkemliydi.

Bir lordun masası diğerlerinden ayrılmıştı ve orada üç kadın ve dört erkek oturuyordu. Taçlı adamın kral, sağındaki kadının kraliçe, diğerlerinin de kızları ve oğulları ya da başka ileri gelenler olduğunu tahmin etti.

Hizmetçiler etrafta yiyeceklerle koşuştururken, köpekler de yemek yiyenlerin artıklarını yakalamak için etrafta dolanıyordu. Müzik muhteşemdi.

"Gergin misin?" Sebastian ona modern İngilizceyle sordu. "Biraz. Sakson görgü kurallarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını öperek içini ılık bir ürpertinin kaplamasına neden oldu. "Beni takip et, benim dünyamda yaşamak için bilmen gereken her şeyi sana göstereceğim."

Onun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Bunun içinde gizli bir şey vardı. Bundan emindi. "Bir sonraki dolunayda beni eve götüreceksin, değil mi?"

"Size söz verdim leydim. Bu asla bozmadığım tek şeydir ve kesinlikle size verdiğim sözü bozmayacağım."

"Sadece kontrol ediyorum."

Odayı geçip lordun masasına yaklaştıklarında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Channon endişeyle yutkundu. Ama krallıktaki en yakışıklı adamla birlikteydi. Siyah zırhı ve maskesiyle Sebastian olağanüstü erkeksi bir görüntüye sahipti. Adamın güç, hız ve ölümcül bir kesinlik vaat eden muhteşem bir duruşu vardı.

Masanın önünde durdu ve alçak sesle, kibarca selam verdi. Channon kabul edilebilir bir reverans olduğunu umduğu bir selam verdi.

"Selamlar, Majesteleri," dedi Sebastian doğrulurken. "Ben Sebastian Kattalakis, Arcadia Prensiyim."

Channon'ın çenesi bu açıklamayla gevşedi. Bir prens mi? Gerçek miydi yoksa başka bir şaka mıydı?

Yüz hatları korunaklı bir şekilde ona döndü. "Leydim, Channon." Kral ayağa kalktı ve onları selamladı. "Majesteleri, bir ejderha avcısının arkadaşlığı ayrıcalığına sahip olmayalı uzun zaman oldu. Evinize ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum. Lütfen gelin ve şerefimize oturun. Siz ve leydi eşiniz burada kalmak istediğiniz sürece hoş karşılanacaksınız." Sebastian Channon'ı masaya götürdü ve onu sağına, kendisini kralın damadı olarak tanıtan bir adamın yanına oturttu.

"Sen gerçekten bir prens misin?" diye fısıldadı Sebastian'a.

"Çok mirastan mahrum biri, ama evet. Büyükbabam Ly-caon, Arcadia'nın kralıydı."

Tarihin parçaları zihninde bir araya gelirken Channon, "Aman Tanrım," dedi. "Zeus tarafından lanetlenen kral mı?"

"Ve Kaderler."

Kurt adamlar, vampirler ve şekil değiştirenler için Yunanca bir kelime olan Lycanthrope, Arcadia Kralı Lycaon'dan alınmıştı. Şaşkınlık içinde, başka hangi sözde efsane ve mitlerin gerçek olduğunu merak etti.

"Biliyor musun, bir tarihçi için Rosetta taşından daha iyisin."

Sebastian güldü. "1'in işinize yaradığını bilmek güzel."

Bildiğinden çok daha fazlasıydı ve bu sadece sahip olduğu bilgi değildi. Bugün, son derece uzun bir süredir yalnız olmadığını hatırlayabildiği tek gündü. Bir kez bile. Bu günün her dakikasından keyif almıştı ve gerçekten bitmesini istemiyordu. Önümüzdeki birkaç haftayı Sebastian'la birlikte onun dünyasında geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ve derinlerde, araştırmaması gereken bir yerde, zamanı geldiğinde onu terk edip edemeyeceğini merak eden bir parçası vardı.

Bir kadın, Sebastian ona her baktığında kendisini böyle hissettiren bir adamdan nasıl vazgeçebilirdi?

Bunun mümkün olduğundan emin değildi.

Sebastian ona tam olarak tanımlayamadığı bir şeyin kızartmasını kesip servis etti. Sormamanın en iyisi olduğunu düşünerek bir ısırık aldı ve oldukça güzel olduğunu fark etti.

Diğerleri yemeklerini bitirip dans etmeye başlarken onlar sessizce yediler.

Bir süre sonra Channon Sebastian'a baktı ve gözlerinin sıkıntılı görüldüğünü fark etti. "İyi misin?" diye sordu.

Sebastian elini yüzünün açıkta kalan kısmında gezdirdi. İçten içe hasta hissediyordu. İki yarısı arasındaki uyum, Sebastian'ın

Channon için içten içe savaşıyordu ve bunun acısı neredeyse dayanabileceğinden fazlaydı. Drakolar ne olursa olsun onu istiyordu ama içindeki adam onun tehlikede olduğunu görmeyi reddediyordu. İki taraf arasındaki mücadele o kadar şiddetliydi ki, önümüzdeki üç hafta boyunca iki yarısından birine ya da diğerine kalıcı bir hasar vermeden bunu nasıl başaracağını merak ediyordu.

Gençliğindeki deliliğe neden olan da bu tür bir iç mücadeleydi. Ve eğer dengeyi kısa sürede yeniden sağlayamazsa, güçleri kalıcı olarak yara alacaktı. "Zaman atlamasından kaynaklanan jet lag," dedi.

Ejderhayı tekrar itaat etmeye zorlayarak, Channon yemek yerken onunla konuşmadı. Ona müdahale etmeden, bu zamanın yaşamını ve güzelliğini deneyimlemesi için zaman tanıdı. Tanrılar, onun burada kalmasını sağlamak için nasıl da can atıyordu. Onu hemen şimdi alabilir ve hayatının sonuna kadar kendisine bağlayabilirdi. Bu tamamen onun gücünün dahilindeydi.

Ama bunu ona yapamazdı. İçindeki erkek, onun iradesi dışında onu sahiplenmeyi reddediyordu. Bu onun seçimi olmalıydı. Bundan daha azını asla kabul edemezdi. Channon, Sebastian'ın gözlerindeki ciddiyeti fark edince kaşlarını çattı. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Yine de buna inanmadı. Müzisyenler durakladı ve kalabalık onları alkışladı. Müzisyenleri ve dansçıları alkışlarken, Channon elindeki bir şeyin farkına vardı. Kaşlarını çatarak avucunu inceledi. "Bu da ne böyle?" Sebastian yutkundu. Şimdiye kadar güçlerini onu işareten korumak için kullanmıştı. Ama güçleri zayıflıyordu...

Ovalayarak çıkarmaya çalıştı. "Nedir bu?"

Ona gerçeği söylemeye başladı ama boğazında düğümlendi. Bunu bilmesine gerek yoktu. Şu anda değil. Böylesine ciddi bir konuyu araya sokarak onun yaşadığı eğlenceyi mahvetmek istemiyordu. "Zaman atlamasından kaynaklanıyor," diye yalan söyledi. "Önemli bir şey değil."

"Ah," dedi Channon elini bırakarak. "Tamam."

Müzisyenler yeniden başladı. Sebastian onun yanından ayrıldı. Channon kaşlarını çatı. Adamın tavrındaki bir şey onu endişelendiriyordu. Omurgası kaskatı kesilmiş ve omuzları geriye düşmüş halde, çok dikkatli yürüyordu. Peşinden giderek, onun salondan çıkışını ve dışarı çıkışını izledi. Adam salonun yanından dönüp küçük bir kuyuya doğru ilerledi.

Channon kuyudan su çekerken geride durdu, sonra maskesini çıkarıp suyu yüzüne sıçrattı. "Sebastian?" diye sordu usulca, onun yanına giderek. "Bana sorununun ne olduğunu söyle." Sebastian eldivenli ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını nemlendirdi. "Ben iyiyim, gerçekten."

"Bunu söyleyip duruyorsun, ama..."

Elini onun koluna koydu. Dokunuşunun hissi onu öylesine sarstı ki, bundan hırlamak istedi. Arzu içini yırtarken vücudu acımasızca tepki verdi.

Ejderha hırladı ve daireler çizerek onu istedi. Al onu. Al onu. Al onu. Hayır! Onun hayatına mal olmayacaktı. Onu tehlikeye atmayacaktı. "Seni buraya getirmemeliydim Channon," dedi Drakos'u dizginlemek için güçlerini içe doğru çevirirken. "Özür dilerim."

Ona gülümsedi. "Üzülme. O kadar da kötü değil. Aslında burası güzel bir yer."

Gözlerini kapadı ve arkasını döndü. Dönmek zorundaydı. İçindeki canavar yine hırıyordu. Salya akıtıyordu.

Ona sahip çık.

Tamamen sahip olmak istiyordu. Adam da öyle.

Kasıkları daha da gerildi ve bu yanını daha ne kadar dizginleyebileceğini merak etti.

Channon onun gözlerindeki vahşi bakışı gördü, çünkü adam onun üzerinde yırtıcı bir bakış gezdiriyordu. Vücudu buna o kadar güçlü bir arzuyla tepki verdi ki, bu onu sersemletti ve korkuttu. Onun kendisine böyle bakmasını istiyordu. Sonsuza kadar.

Nefes nefese kalan Channon'ın yüzünü elleriyle kavradı ve şiddetli bir öpücük için onu kendine çekti. Channon, ağırlığını ona teslim ederken tattığı çiğ tutku karşısında inledi.

Kollarını onun boynuna doladı ve kaslarının bükülüp esnediğini hissetti. Dün gecenin görüntüleri içini parçaladı. Yine onun ay ışığında hareket eden çıplak bedenini görebiliyor ve onu içinde derin ve sert hissedebiliyordu.

Sebastian onun tadını alınca, dilinin kendi diline değdiğini hissedince hırladı. Tutkuyla aklını kaçıran adam onu kapının duvarına yasladı. Sonuçları ne olursa olsun, yeri ve zamanı ne olursa olsun onu istiyordu. Channon onu duvarla arasında tutarken ereksiyonunu hissetti. Sanki mıknaşılanmış gibi, kalçaları ona sürtündü. Onu tekrar içinde hissetmek istiyordu. Aralarında çıplak ten dışında hiçbir şey olmasın istiyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye nefes aldı.

Kadının sözleri zihninin bulanıklığına nüfuz edince Sebastian geri çekildi. Yine de kokusunu alabildiği tek şey Channon'dı. Kokusu başının etrafında dönüyor, onu daha da sersemletiyordu. Başını dudaklarına doğru eğdi, sonra kendini zor tuttu. Tıslayarak, kendini onu bırakmaya zorladı. Onu bir daha öperse, insanlığına ve seçimine aldırmadan, bir hayvan gibi bahçeye çıkaracaktı.

Sahiplenme özel bir andı ve bunu Katagari gibi kirletmeyi reddetti. Hayır, onu bu şekilde alamazdı. Burada, herkesin onları görebileceği bir yerde olmazdı. Drakos'un kazanmasına izin vermeyecekti.

"Channon," diye fısıldadı. "Lütfen, içeri dön."

Channon reddetmeye başladı ama adamın vücudundaki çelik gibi sertlik onu bundan alıkoydu. "Tamam," dedi.

Koridorun köşesinde durdu ve ona baktı. Adam şimdi başını öne eğmiş, kuyunun üzerine eğilmişti. Sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama iyi olmadığından emindi.

"Ha, al sana!"

Channon bir çocuğun gülme sesiyle döndü. Daha önce Sebastian'la dövüşen tahta kılıçlı iki çocuğu gördü. Avlu boyunca koştu lar. "Seni öldüreğim pis ejderha," diye bağırdı çocuklardan biri, demircinin küfredip onları kovaladığı demirhaneye koşarken, en uzun boyluya evde yemek yemesi gerektiğini söyledi. Başını iki yana salladı. Hangi zaman diliminde olursa olsun bazı şeyler asla değişmiyordu. Ona evi hatırlatan başka ne olduğunu merak ederek avluyu geçti.

Sebastian derin bir nefes alarak güçlerini tekrar toplamaya çalıştı. Bu hiç iyi değildi. Chan-non'un etrafında kalırsa, Cuma günü geldiğinde Katagaria üçlüsüyle yüzleşemeyecekti.

Güçlerini sağlam ve güçlü bir şekilde geri kazanması gerekiyordu, bu da ya onu sahiplenmesi ya da ondan uzaklaşabilmek için kalabileceği güvenli bir yer bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü eğer yapmazsa, ikisi de ölecekti. "Bas?"

Sebastian fısıltıyla gelen sesin kaynağını bulmak için avluya baktı. Yüzyıllardır kimsenin kullanmadığı bir lakaptı bu.

Sağında altın parladı. Şok olmuştu, Damos ortaya çıkmış, sonra da yere yığılmıştı. Kardeşi yaralı bir hayvan gibi başını eğmiş, dört ayak üzerinde duruyordu.

Gözlerine inanamayan Sebastian ona doğru gitti. "Damos?"

Damos ona bakmak için başını kaldırdı. Sebastian görmeyi beklediği nefret ve tiksinti yerine sadece acı ve suçluluk duygusu gördü. "Gobleni aldın mı?" Sebastian kardeşinin yüzünü tekrar gördüğünde cevap veremedi. İkisinin de yapıları ve görünüşleri neredeyse aynıydı. Aralarındaki tek gerçek fark saç renkleri idi. Sebastian'ın saçları siyahken Damos'un ki koyu kırmızımsı kahverengiydi. Sebastian kendisiyle aynı renkte olan gözlere bakarken, geçmiş aklından geçti.

"Korkak bir hainden başka bir şey değilsin. Hiçbir zaman bir değer in olmadı. Keşke parçaladıkları sen olsaydın. Eğer bir adalet olsaydı, mezarda yatan Antiphone değil sen olurdun." Zalim sözler onun içinde yankılandı.

ve Şimdi bile sırtına indirilen iki yüz kırbacın ısırığını hissedebiliyordu. Hırpalanmış ve kanlar içindeki Sebastian bir lağım çukuruna atılmış ve orada ölmeye ya da uygun gördüğü Şekilde hayatta kalmaya terk edilmişti.

Çukurdan sürünerek  kmış ve bir Şekilde ormanın yolunu bulmuş, orada günlerce bilincini kaybederek yatmıştı. O güne kadar nasıl hayatta kaldığından emin değildi.

"Bas!" Damos kendini yavaşça ayağı kaldırıırken sarf ettiğı efordan dolayı yüzünü buruşturdu. Sendeledi ve Sebastian iradesi dışında kendini kardeşine kuyuya kadar yardım ederken buldu.

Damos'un uzun kızıl-kahverengi saçları seyrelmiş, kan ve hırıltılarla pıhtılaşmıştı. Yüzü hırpalanmış ve giysileri yırtılmıştı. "Cehennem gibi görünüyorsun."

"Evet, işkence görürken iyi görünmek zordur." Sebastian bunu ilk elden biliyordu. "Ka tın mı?"

Başını salladı. "Goblen nerede?"

"Güvende."

Damos onunla bakışlarını kilitledi. "Gerçekten onu benim için takas edecek miydin?" "Onu buraya ben getirdim, değil mi?"

Ona bakarken Damos'un gözlerinde yaşlar birikti. "Yaptığım Şey için çok  zg n m.

Sana yaptım."

Sebastian afallamıştı. Demek Damos  z r dilemenin ne demek olduğunu biliyordu. "Katagaria bana o gün neler olduğunu, seni nasıl kandırdıklarını anlattı." Damos elini Sebastian'ın boynunda, Antiphone'un hayatını kurtarmaya çalışırken aldığı yara izinin üzerine koydu. "Onlardan kurtulduğına inanamıyorum. Ben de bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

"Yapacak daha iyi bir Őeyim yokmuş gibi."

Damos tısladı ve elini gözlerine götürdü. "Şu lanet olası hissediciler. Beni bulmaya çalışıyorlar."

Sebastian buz kesti. Güçleri olmadan hissedicileri hissedemiyordu, ama onları Damos için gönderiyorlarsa, o zaman bulacaklardı...

Channon!

Kalbi hızla çarparak koridora doğru koştu.

Channon gördüğü her şeyi not almak için not defterinin yanında olmasını diledi. Bu inanılmazdı!

Büyülenmiş bir halde ahırların ve kulübelerin önünden geçerken, yemek yiyen ve akşamı birlikte geçiren aileleri görmek için içeriye baktı.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Arkasından gelen sesle döndü. Orada üç adam vardı, hepsi de yakışıklı ve oldukça uzun boyluydu. "Kaybolmadım," diye teklif etti. "Sadece biraz temiz hava almaya çıktık." Sarışın adam küçük grubun lideri gibi görünüyordu. "Biliyorsun, bu yalnız bir kadın için oldukça tehlikeli olabilir."

Channon'ı bir panik dalgası kaplarken kaşlarını çatı. "Pardon?"

"Anlat bana, Acmenes." Sarışın yanındaki uzun boylu esmerle konuştu. "Sence bir Arkadyalı neden zamanın içinden bir insan kadın getirsin?" Panik gitmiş, özellikle de adam modern İngilizce konuştuğu için dehşete kapılmıştı.

Sebastian'a geri dönmeye çalıştı ama üçüncü adam onu yakaladı. Kızın sağ elini tuttu ve arkadaşlarına gösterdi. "Çünkü o onun eşi." Acmenes denen adam güldü. "Bu ne kadar değerli? Bir Arkadyalı ile bir insan ejderhavanı."

"Hayır," dedi esmer kadın, "bu daha iyi. İnsan bir eşe sahip yalnız bir Sentinel." Zalimce güldüler.

Channon ters ters baktı. Zararsız görünebilirdi ama uzun süredir tek başınaydı ve yalnız bir kadın olarak birkaç şey öğrenmişti.

Tekvando da onlardan biriydi. Kendisini tutan adamı dirseğiyle yakaladı ve kavrayışından kurtuldu. Diğerleri ona ulaşamadan, o

salona doğru koştu. Ne yazık ki Katagaria ondan çok daha hızlı hareket ediyordu ve o daha salona ulaşmadan onu yakaladılar.

"Bırak onu gitsin." Kılıcını kınından çıkaran Sebastian'ın sesi avluda tehlikeli bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Oh hayır," dedi Acmenes alaycı bir tavırla. "Bu hepsinden daha iyi. Güçlerini kaybetmiş bir Sentinel."

Channon'ın kalbi onların sözleri karşısında sıkıştı.

Sebastian'ın gülümsemesi alaycı ve hınzırcaydı. "Seni yenmek için güçlerime ihtiyacım yok." O daha gözünü kırpamadan Katagaria Sebastian'a saldırdı.

"Koş Channon," dedi Sebastian kendisine ulaşan ilk kişiye sendeleyerek bir darbe indirirken.

Channon uzağa gitmedi. Adamlarla tek başına savaşması için onu bırakamazdı. Yardıma ihtiyacı varmış gibi de görünmüyordu. Ona aynı anda saldırılarını ve onun da onları ustalıkla geri püskürtmesini izledi.

"Acmenes," dedi en genç Katagari kendini yerden kaldırıp nefes nefese kalırken. "Kıçımızı tekmeliyor."

Acmenes güldü. "Sadece insan formundayken."

Parlak bir ışıqla Acmenes bir ejderhaya dönüştü. Dövuşün başlangıcında toplanan kalabalık çığlık attı ve düzensiz bir şekilde sığınağa koştu. Channon tökezleyerek geri çekildi.

En az yirmi ayak yüksekliğinde duran Acmenes korkunç bir görüntüydü. Mavi kanatlarını çırparken yeşil ve turuncu pulları solmakta olan gün ışığında parıldıyordu. Çivili kuyruğunu savurdu ama Sebastian taklalar atarak yoldan çekildi. Diğer ikisi ejderha formuna dönüştü.

Sebastian onlarla yüzleşirken kılıcını ellerinde sıkıca tutuyordu. Güçleri hâlâ kesilmemiş olsa bile, dönüşmesi mümkün olmazdı. Bir insan köyünün ortasındaiken olmazdı. Bu yasaktı.

Lanet olsun sana, Fates.

"Sorun nedir, Kattalakis?" Acmenes sordu. "İnsanlarını korumak için ettiğin yemini çiğnemeyecek misin?"

Bracis güldü. "Yapamaz kardeşim, güçleri çok parçalı. Bizi durduracak gücü yok."

Acmenes büyük, pullu başını salladı ve içini çekti. "Bu çok anlamsız. Bunca yıl peşimizden koştunuz ve şimdi..." Cık cık etti. "Ölürken seni rahatlatmak için Sebastian, ejderha kanının hepimiz tarafından kız kardeşin kadar iyi kullanılacağını bil."

Çiğ acı Sebastian'ın içini parçaladı.

Tekrar tekrar kız kardeşinin yüzünü gördü ve onun cansız bedenini kollarında tutup ağlarken kanını teninde hissetti.

"Öldürün onu," dedi Acmenes. Sonra Channon'a doğru döndü. Sebastian'ın içindeki ejderha canavarı intikam hırsıyla kükredi. Antiphone'u kurtaramamıştı ama Channon'ın ölmesine asla izin vermeyecekti. Bu şekilde değil. İnsanlığından vazgeçerek kalkanlarını serbest bıraktı. Değişimi o kadar hızlı oldu ki, bunu hissetmedi bile. Hissettiği tek şey kalbinde eşine duyduğu sevgi, yasalara ya da mantığa aldırmadan onu güvende tutmak için duyduğu hayvani çaresizlikti.

Channon, Sebastian'ın ejderha formunu görünce donakaldı. Acmenes'le aynı boydaydı, pulları kan kırmızısı ve siyahtı. Vahşi, korkunç bir tehdit gibi görünüyordu ve Channon onun iki saniye önceki halini hatırlatacak bir şeyler aradı.

Ondan hiçbir şey bulamadı. Gördüğü şey onu dehşete düşürdü.

Acmenes, Sebastian diğer iki ejderhaya vahşice saldırırken onunla yüzleşmek için döndü. Onlar ilkel canavarlar gibi dövüşürken köyün içinden ateşler yükseldi.

Sonra dehşet içinde Sebastian'ın solundaki ejderhayı keskin bir ısırıkla öldürdüğünü gördü. Sağındaki ejderha yaralı bir acıyla tökezleyerek ondan uzaklaştı ve sonra gökyüzüne yükseldi.

Acmenes ona doğru uzandı ama Sebastian onu yakaladı. Yere çarpmalarının gücü yeri sarstı. Birbirlerine saldırarak insanlar gibi dövüştüler, ama kuyrukları kıvrılıp hareket ederek birbirlerini sokmaya çalışan ejderhalar gibi de dövüştüler. Her iki ejderha da dövüşleri sırasında sayısız kez yaralanmış ama ikisi de geri çekilmemişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Bir kan davasının sancıları içinde kilitlenmişlerdi.

Acmenes bedenini kaldırıp Sebastian'ı başının üzerinden fırlattı, sonra da devasa ayaklarının üzerinde yuvarlandı. Gökyüzüne ulaşmaya çalışırken tökezledi ama daha sıçrayamadan Sebastian kuyruğuyla onu kalbinden yakaladı.

"Ejderha!"

Artık silahlı ve hazırlıklı olan köyün erkekleri, kendilerini istila eden yaratıklara zarar vermek için koşarak geri döndüler.

Channon ilk başta Sebastian'a yardım etmek için geldiklerini düşündü, ta ki ona saldırmak istediklerini anlayana kadar.

Hiç düşünmeden ona doğru gitti. "Kaç Sebastian," dedi. Kaçmadı. Korku dolu gözlerle ona döndü ve o anda tanıdığı adamın o bedende olmadığını fark etti.

Kalabalık ona saldırırken ejderha ona hırladı. Başını geriye atarak çığlık attı.

Şok olmuştu ama adam insanlara saldırmamıştı.

Onun yerine, devasa pençesiyle onu yakaladı ve uçmaya başladı.

Channon yerin kendisinden çok uzaklara sürüklenişini izlerken çığlık attı. Adamın onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu hiç hoşuna gitmemişti. Birazcık bile. "Sebastian?"

Sebastian Channon'ın sesini duydu. Ama uzaktan geliyordu. Onu sadece hayal meyal hatırlayabiliyordu.

Hayal meyal hatırlıyorum.

Kafasının yanından bir şey uçup geçerken çığlık attı. Arkasına baktığında Bracis'in onlara doğru geldiğini gördü.

Ve bu görüntüyle birlikte insan anıları da geri geldi. "Sebastian, bize yardım et. Avcılar tarafından tuzağa düşürüldük."

"Yapamam, Percy. Antiphone'u terk edemem."

"O tepelerde güvende. Biz açıktayız, korunmasızız. Lütfen, Sebastian. Ölmek için çok gencim. Lütfen beni öldürmelerine izin verme. Onları yenebileceğini biliyorum. Lütfen, lütfen bana yardım et."

Percy'nin yardım çağrısının bir oyun olduğunu, Percy'nin onu mağaradan kasten çağırdığını asla bilmeden, zihnindeki tehlike çağrısına kulak vermiş ve genç kuzeniyle kardeşini korumaya gitmişti.

Kuzenini zar zor hayatta bulmuş ve Percy'yi onu çağırmaya zorladıklarını çok geç öğrenmişti.

Kız kardeşini saklandığı mağaraya geri döndüğünde, avcılar gitmişti.

Kız kardeşinin hayatı da öyle.

Var olduğunu hiç bilmediği bir düzeyde harap olmuş, halkı onu sürgüne gönderdiğinde kendini savunmak için konuşmayı reddetmişti.

Damos'un hakaretlerine karşı hiçbir argüman sunmamıştı. Antiphone'u asla korumasız bırakmamalıydı.

Şimdi avucunun içinde tuttuğu kadına bakıyordu. Channon.

Kader bu kadını ona emanet etmişti, tıpkı kardeşinin Antiphone'u ona emanet ettiği gibi.

Bracis'in onu almasına izin vermeyecekti. Bu sefer, onun güvende olduğunu görecekti. Neye mal olursa olsun, kız yaşayacaktı.

Sebastian ormana doğru yöneldi.

Küçük bir açıklıkta yere indiklerinde Channon nefesini tuttu. "Saklan." Bu kelime Sebastian'ın ejderha ağzından cızırdayarak çıkmış gibiydi. Sorgusuz sualsiz ağaçlara ve çalılıklara doğru koşarak güvenli bir yer aramaya başladı. Orman o kadar sıkı ki ejderhaları çabucak gözden kaybetti. Ama dövuştüklerini duyabiliyordu. Altındaki toprağın sallandığını hissedebiliyordu.

Yeşil elbiseye minnettar olarak bir çalı kümesi buldu ve beklemek ve dua etmek için içine girdi.

Sebastian Bracis'in etrafında dönüyor, anın tadını çıkarıyor, damarlarında dolaşan ejderha kanını hissetmekten keyif alıyordu. İki yüz elli yıl boyunca bu anın hayalini kurmuştu. İntikam pınarından su içmeyi hayal etmişti. Şimdi o an gelmişti.

Bracis o günden geriye kalan son avcıydı. Sebastian hepsini teker teker avlamıştı. Onları zamanın ve hatta uzayın içinde avlamıştı. "Ölmeye hazır mısın?" Sebastian rakibine sordu.

Bracis saldırdı. Sebastian onu dişleriyle yakaladı ve Katagari'nin omzuna yapıştı. Bracis pençeleriyle sırtını parçaladıkça canavarın kanını tattı.

Sebastian bunu zar zor hissetti. Ama hissettiği şey Bracis'in içindeki korkuydu. O kadar kötü bir kokuyla kabarmıştı ki Sebastian'ı güldürdü.

"Beni öldürebilirsin," diye homurdandı Bracis. "Ama seni de yanımda götüreceğim." Sebastian'ın omzuna bir şey battı. Hırlayarak, sırtından çıkan hançeri görmek için başını çevirdi. Ama sokaan çelik değildi; bıçağı kaplayan zehirdi. Dragon's Bane.

Bunun acısıyla kükreyerek geri döndü ve Bracis'in uzun, pullu boynunu kırarak işini çabucak bitirdi.

Düşmanın cesedinin başında durmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. Bunca zaman sonra, öldürmekten daha fazlasını istemişti. Kalbindeki acıyı dindirmesini, suçluluk duygusunu hafifletmesini beklemişti.

Olmadı.

Hayal kırıklığına uğramaktan başka bir şey hissetmedi. Aldatılmış.

Hayır. İki yüz elli yıl boyunca sadece tek bir şey ona bir an olsun huzur vermişti.

Birden ormanda bir çığlık koptu. Channon.

Sebastian yirmi ayak boyuna kadar yükselmiş, ejderha görüşü ve duyularıyla ağaçların arasında onu arıyordu.

Başka bir şey duymadı. Kalbi hızla çarparak, kadının kaybolduğu ormana doğru koştu. Aralarındaki mesafeyi kapatan her adımda, tüm duyguları içinden akıp geçiyordu. Antiphone'un ölümünün her anını yeniden yaşadı. Suçluluk, korku, acı.

İnsani duygularının saldırısı altında, içindeki ejderha tekrar geri çekildi ve sadece adamı bıraktı. O gün ezilmiş olan adam. Kız kardeşinin mezarı üzerine, kalbine başka birinin girmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmiş olan adam. Bir gece yemekte bir çift kristal mavisi göze bakmış ve onların içinde yaşamak istediği bir gelecek görmüş olan aynı adam. Kahkaha ve sevgiyle dolu bir gelecek. Yanında onu güçlü ve sağlam tutmak için duran bir kadınla sessiz bir huzur içinde geçirdiği bir gelecek.

Yapraklar ve dikenli çalılar etini yırtıyordu ama onlara aldırmadı. Antiphone gibi o da Channon'ı anlatılmamış bir kâbusla yüzleşmesi için yalnız bırakmıştı. Onu yüzleşmeye bırakmıştı...

Onu görür görmez durdu.

Sebastian kaşlarını çatarak nefes almakta zorlandı. Zehir yüzünden görüşü o kadar bulanıktı ki ona güvenilebileceğinden emin değildi.

Gözlerini kırptırdı ve tekrar kırptırdı. Ve hâlâ gözlerinin önündeydi. Channon elinde bir kılıçla duruyordu ve kılıcı Damos'un boğazına doğrultmuştu. "Bas, lütfen ona Katagari olmadığımı söyler misin?"

Channon omzunun üzerinden bakınca Sebastian'ın ormanda çırılçıplak durduğunu gördü. Bir kez daha insandı, solgundu ve ter içindeydi.

"Bırak gitsin."

Sebastian'ın sesinden, elindeki adamın ona yalan söylemediğini anladı. O iyi adamlardan biriydi.

Sebastian'ın tökezlediğini gördüğü anda, bu yabancından aldığı kılıcı yere düşürdü.

Channon onun yanına koştu. "Sebastian?"

Kollarında titriyordu. Birlikte yere çöktüler ve kadın onun başını kucağına aldı.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldadı elini kollarının üzerinde gezdirirken. "Çılgılık attığını duydum."

Köşeye sıkıştırdığı adam yanlarında diz çöktü. "Onu korkuttum. Bracis konusunda sana yardım etmeye çalışıyordum. Özün için bir işaret gönderdim ve bu beni ona götürdü. Bana çiftleştğinizi söylememiştin."

Sebastian'ın vücut ısısı endişe verici bir şekilde düşerken Channon adamı görmezden geldi. Sebastian neden bu kadar titriyordu? Yaraları o kadar da ciddi görünmüyordu. "Sebastian, neyin var senin?"

"Dragon's Bane."

Adam küfrederken Channon kaşlarını çatı. Dragon's Bane de neydi? "Sebastian," dedi zorla, Sebastian'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sakın benim yüzümden ölmeye cüret etme. Lanet olsun sana, savaş bununla."

"Ben senin için zaten ölüyüm Damos," dedi, ondan uzaklaşırken sesi titriyordu. "Bana acı çekerek ölmemi söyledin."

Sebastian gözlerini kapattı.

Channon, Damos'un gözlerindeki kederin kendi gözlerini de yırttığını gördü. Böyle bir şey olamazdı. Uyanmak istedi.

Ama bu bir kabus değildi, gerçektir.

Damos ona baktı, yeşilimsi altın rengi gözleri güç ve duyguyla parlıyordu. "Ona yardım etmezsen ölecek."

"Ne yapabilirim ki?"

"Ona yaşamak için bir sebep verin."

Elinin işaretin olduğu yeri karıncalanmaya başladı. İz kaybolmaya başladığında Chan-non kaşlarını çatı. "Bu da ne...?"

"Onu kaybediyoruz. O öldüğünde, senin işaretin de yok olacak."

O anın gerçekliği ona şiddetle çarptı. Sebastian ölecek miydi? Hayır, bu olamazdı.

"Sebastian?" dedi, onu sarsarak. "Beni duyabiliyor musun?" Kollarının arasında hafifçe kıpırdandı.

Onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Bırakamazdı. Birbirlerini sadece bir gündür tanımalarına rağmen, sanki sonsuza kadar birlikteymişler gibi hissediyordu. Onu kaybetme düşüncesi onu sakat bırakmıştı.

"Sebastian, otel odasında bana ne dediğini hatırlıyor musun? 'Buradayım çünkü içindeki hüznü biliyorum' demiştin. Sabah uyandığında kaybolmuş, yalnız ve yanımda biri olsun diye yanıp tutuşmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum' demiştin. " Dudaklarını onun yanağına bastırdı ve ağladı. "Artık yalnız olmak istemiyorum Sebastian. Bu sabah uyandığım gibi seninle uyanmak istiyorum. Kollarını etrafımda, ellerini saçlarımda hissetmek istiyorum."

Kollarında gevşedi.

"Hayır!" Channon onu kalbine yakın tutarak ağladı. "Bunu bana yapma Sebastian Kattalakis. Beni parlak zırhlı şövalyelere, iyi ve namuslu adamlara inandırıp sonra da beni bir daha yalnız bırakmaya cüret etme. Kahretsin, Sebastian. Beni eve götüreceğine söz vermiştin. Beni bırakmayacağına söz vermiştin." Avucundaki işaret soldu.

Channon kalbi parçalanırken ağladı. O ana kadar, bilinen tüm olasılıklara, bilinen tüm nedenlere rağmen, onu sevdiğini fark etmemişti.

Bu adam. Ve onu kaybetmek istemiyordu.

Islak yanağını onun dudaklarına bastırdı. "Seni seviyorum Sebastian. Keşke bize neler olabileceğini görebileceğimiz kadar uzun yaşasaydın."

Birden avucunda başka bir karıncalanma hissetti. Bu yanan bir kaşıntıya dönüştü. Bunu yanağına değen yavaş, küçük bir hava kıpırtısı izledi.

Damos derin bir nefes verdi. "İşte bu, küçük kardeşim. Eşin için savaş. Dragonswan'ın için savaş."

Damos pelerinini çıkarıp Sebastian'ın bedenine sararken Channon başını kaldırıp baktı.

"Yaşayacak mı?"

"Bilmiyorum ama deniyor. Kader isterse, yapacak."

Three Channon, Sebastian'ın ateşler içindeki alnını yıkarken, onun hayatta kalması için dua etti ve kendisine geri dönmesi için fısıldadı.

Sebastian'ı stabilize ettikten sonra Damos onları Sussex'te insanların ve Arkadyalıların birlikte yaşadığı ve çalıştığı küçük bir köye götürmüştü. Arkadyalıların sadece dolunay sırasında zaman atlayışı yapabildiklerini, ancak sihirlerini kullanarak istedikleri zaman aynı zaman diliminde bir yerden başka bir yere yanal atlayışlar yapabildiklerini öğrendi.

Bu ona pek mantıklı gelmiyordu ama umurunda da değildi. Şu anda onun için önemli olan tek şey Sebastian'ın hâlâ ölümden dönmek için savaşıyor olmasıydı.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Tek ışığın duvara dayalı demir bir armatüre yerleştirilmiş üç mumdan geldiği geniş bir odada yalnızdılar. Sebastian, üzerinde ejderha ve buğday resimleri bulunan ve pırıltılı beyaz perdelerle cereyandan korunan süslü bir yatakta çarşaflara sarınmış bir şekilde yatıyordu.

Gecenin sesleri açık pencereden içeri süzülürken, onun uyanacağına dair bir işaret bekledi.

Kimse gelmedi.

Şafaktan önce bir noktada yorgunluk onu ele geçirdi ve onun yanına kıvrılıp uyudu.

"Channon?"

Channon sanki havada süzülüyormuş, sanki gerçek bir şekli yokmuş gibi hissediyordu. Birdenbire, etrafında kır çiçekleri olan bir yaz tarlasında durdu. Üzerinde onu çırılçıplak bırakan şeffaf, beyaz bir elbise vardı. Uzakta, ufukta belirginleşen bir ortaçağ kalesi vardı. Bu ona üzerinde çalıştığı el yazması sayfalardan birini hatırlattı.

Güçlü kolların onu sardığını hissedene kadar bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Omzunun üzerinden başını kaldırıp baktığında Sebastian'ı arkasında buldu. O da kendisi gibi neredeyse çıplaktı, üzerinde sadece ince beyaz bir pantolon vardı. Esinti siyah saçlarını yakışıklı yüzünün etrafında karıştırdı ve o öldürücü gamzeleri parladı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, onun kollarında döndü, uzandı ve işaretli avucunu Sentinel dövmesinin üzerine koydu. "Rüya mı görüyorum?"

"Evet. Sana ulaşabilmemin tek yolu buydu."

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Ben ölüyorum."

"Hayır," dedi ısrarla, "sen hâlâ hayattasın. Bana geri döndün." Ona bakarken yüzündeki şefkat, kalbinin çarpmasına neden oldu. "Kısmen, ama hâlâ uyanmak için gereken güçten yoksunum."

Yere oturdu ve onu da yanına çekti. "Bugün seni özledim." O da özlemişti, ona hiçbir anlam ifade etmeyen bir şekilde, ama duygular nadiren anlam ifade eder. Baygın olduğu süre boyunca, sanki hayati bir parçası yokmuş gibi hissetmişti.

Şimdi, onun kollarının arasında, ona yaslanmışken, kendini yeniden iyi hissediyordu. Bütün ve sıcak hissediyordu.

Sebastian onun elini avucunun içine aldı ve başparmağıyla parmaklarıyla nazikçe oynadı. "Seni kaybedemem," diye fısıldadı. "Evdeki hayatımı düşünerek saatler geçirdim. Yalnız ve boştu. Birlikte gülebileceğim kimse yoktu."

Dudaklarını kızın şakağına dayadı ve onu şefkatle öptü. Sonra başını ellerinin arasına aldı ve alnını ona yasladı. "Biliyorum aşkım. Hayatımı mağaralarda yalnız geçirdim, tek arkadaşım dışarıdaki rüzgârın sesi. Ama sana geri dönmek için savaşabilmemin tek yolu güçlerimi yeniden kazanmak."

"Onları nasıl geri kazandın? Onları nasıl kaybettiniz?"

Adamın dudaklarının teninde gezindiğini hissetti, bir yandan sözcükleri fısıldarken bir yandan da ona sokuluyordu. Ona tekrar sarılması harikaydı. "Onları kendime karşı kullanıyordum. İçimdeki ejderha ve insanı karşı karşıya getirdim." Adamın dokunuşu içini yaktı. Onu yanında hissetmeden, o şeytani gülümsemeyi ve o derin gamzeleri görmeden bir gün daha yaşamak istemiyordu. Kısacası, bu adama ihtiyacı vardı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu.

Geri çekildi ve onun parmak uçlarını öptü. "Seni korumak için." "Neyden korumak için?"

"Ben," dedi basitçe.

Channon gözlerini dikmiş ona bakıyordu, söyledikleri karşısında şaşkına dönmüştü. Ona asla zarar vermezdi. Bunu biliyordu. Gerçek ejderha formundayken bile onu korumaktan başka bir şey yapmamıştı. "Anlamıyorum."

Başparmağını avucunun üzerinde gezdirerek izinin çizgilerini takip etti. Onu izlerken tüyleri diken diken oldu ve göğüslerini sıktı.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında, üzüntüsünü gördü. "Bana elindeki işareti sorduğunda sana yalan söyledim. Halkımın lanetinin bir parçası da tüm varlığımız boyunca sadece bir eşe sahip olmamızdır, seçmediğimiz bir eşe." Channon kaşlarını çattı. Damos ona Sebastian'ın eşi derken ne demek istediğini sorduğunda onunla konuşmayı reddetmişti. Ona bunu Sebastian'ın yapacağını söylemişti.

Sebastian onun işaretli avucunu öptü. "Biz Arcadialılar ve Katagaria doğduğumuz anda, Kader bizim için bir eş seçer. Hayatımızın geri kalanını

diğer yarımızı bulmaya çalışarak yaşarız. İnsanlardan farklı olarak, eşimizden başka biriyle bir aile ya da çocuk sahibi olamayız. Eğer diğer yarımızı bulamazsak, hayatımızı yalnız yaşamaya mahkum oluruz.

"Bir insan olarak, herhangi birini sevmeye özgürlüğüne sahipsiniz. Birden fazla kez sevebilirsin. Ama ben sevemem. Sen, Channon, her zaman ve her yerde sevebileceğim tek kadınsın. Birlikte bir aile kurabileceğim tek kadın. Arzulayacağım tek kadın." Platon'un insan ırkının aynı kişinin iki yarısı olduğuna dair teorisini hatırladı - tanrılar tarafından ayrılmış erkek ve kadın. Şimdi Platon'un teorisinin Sebastian'ın insanların gerçekliğine dayandığını fark etti, kendisinininkine değil. "Peki güçlerini yeniden kazanmak için neye ihtiyacın var?"

Dudaklarını parmakladı ve çaresiz bir ihtiyaçla ona baktı. Hâlâ kendini tuttuğunu, hâlâ onu öpmekten kendini alıkoyduğunu biliyordu.

"Beni eşin olarak kabul etmelisin," dedi sessizce. "Seks güçlerimizi yeniler. Onları yükseltir. Seni Sahiplenmeye zorlamamak için o kadar çok uğraştım ki onları çok derine gömdüm. Tüm Arcadialılarda ve Katagaria'da insan ve hayvan yarıları arasında hassas bir denge vardır. Seni korumak için kendimle o kadar çok savaşıyordum ki dengeyi bozdum."

"Sadece bana sahip çıkarak mı onarılabılır?" Başını

salladı. "Peki bu Sahiplenme, tam olarak nedir?"

Çenesinin çizgisini takip ederek içinin yanmasına neden oldu. "Bana sahip çıktığında, beni ruh eşin olarak kabul etmiş olursun. Tören gerçekten oldukça basit. İşaretli avucunu benimkinin üzerine koyarsın ve sonra beni bedenine alırsın. Beni orada tutuyorsunuz ve 'Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım' diyorsunuz. Sonsuza kadar senin yanında yürüyeceğim. "

"Peki sonra?"

"Kelimeleri sana tekrar ediyorum."

Bu ona biraz fazla kolay görünmüştü. Eğer hepsi buysa, neden bu kadar çok mücadele etmişti? "Hepsi bu mu?"

Tereddüt etti.

İçten içe inledi. "O bakışı bilirim," dedi ondan hafifçe geri çekilerek. "Ne zaman bana tüm gerçeği söylemesen o bakışı yiyorsun." Ona gülümsedi ve yanağına iffetli bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, bir şey daha var. Birleştiğimizde, doğal içgüdüm seni kendime bağlamak olacak." Bu hâlâ kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. "Beni nasıl bağlayacaksın?"

"Kanla."

"Tamam, bu kısmı sevmedim. Kanla ne demek istiyorsun?" Ellerini indirdi ve onu izlemek için arkasına yaslandı. "İnsanların kendilerini nasıl kan kardeşi olarak birbirine bağladığını biliyor musun?"

"Evet."

"Temelde aynı şey ama büyük bir fark var. Eğer benim kanımı içine alırsan, ölümlü hayatlarımız tamamen birleşir."

"Yani tek bir kişi mi olacağız?" diye sordu. "Hayır, öyle bir şey değil. Yunan mitlerini hiç hatırlıyor musun?"

"Bazıları."

"Atropos'un kim olduğunu hatırlıyor musun?" Kadın başını salladı. "Hayır, hiçbir fikrim yok."

"O Moirae'lerden, yani Kaderlerden biridir. Doğduğumuzda bize eşlerimizi atayan odur ve eğer o eşle bağ kurmayı seçersek, hayatlarımızın iplikçisi olan kız kardeşi Clotho yaşam ipliklerimizi birleştirir. Normal bir yaşamın sonunda Atropos ipliği keser ve ölümümüze neden olur. Ama eğer birbirimize bağlıysak ve ipliklerimiz birse, o zaman biri olmadan diğerini kesemez."

"Birlikte öleceğiz." "Aynen

öyle."

Vay canına, bu büyük bir taahhüttü. Özellikle de onun için. "Yani bir insan ömrüne sahip olacaksın."

"Hayır. Benim ipliğim daha güçlü. Bir Arkadyalı ömrüne sahip olacaksın." Bunun üzerine gözlerini kırptırdı. "Birkaç yüz yıl yaşayabileceğimi mi söylüyorsun?" Adam başını salladı. "Ya da ikimiz de yarın ölebiliriz."

"Vay be. Başka bir şey var mı?" diye sordu merakla. "Senin güçlerinden bazılarını da alacak mıyım? Zihin kontrolü? Zaman yürüyüşü?"

Ona güldü. "Hayır. Üzgünüm. Güçlerim doğumuma ve kaderime bağlı. Bağlılık sadece yaşam ipliklerimizi kapsar."

Channon dizlerinin üzerinde, onun bacaklarının arasında yükselirken gülümsedi. Onun üzerine çömeldi ve kollarının üzerinde dururken onu daha da geriye yaslanmaya zorladı. Onun yakışıklı yüzüne, tatmak için can attığı dudaklarına bakarken dudağını ısırdı. "Yani bana önümüzdeki birkaç yüzyıl boyunca kendini tamamen bana adanmış muhteşem, inanılmaz seksi bir adam mı teklif ediyorsun?"

"Evet."

Daha da geniş gülümsedi. "Asla yoldan çıkamayacak biri mi?" "Asla."

Onu yere uzanmaya zorladı, beline sarıldı ve kollarının üzerinde öne doğru eğildi, böylece yüzü onunkinin sadece birkaç santim üzerindeydi. Pantolonunun içinden sertleşmiş ereksiyonunun göbeğine doğru bastırdığını hissetti. Onu nasıl da istiyordu. Ama önce tüm sonuçları anladığından emin olmak istedi.

"Biliyor musun," dedi, "buna hayır demek gerçekten zor. Ne gibi bir dezavantajı olabilir ki?"

Kalçalarını onunkilerin altında kaydırды ve saçının bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırırken onun için yanmasını sağladı. Yine de ona dokunmadı ve artık her şeyi ona bıraktığını biliyordu.

"Ölmemi isteyen Katagaria," dedi ciddiyetle. "Bizim için gelmekten asla vazgeçmeyecekler ve ben sürgün edildiğim için onlarla savaşmak sadece ikimize kalacak. Çocuklarımız insan değil, Arkadyalı olacak ve onlar da,

Katagaria'yla da savaşmak zorunda kalacaksın. Ama en önemlisi, Orta Çağ'da burada kalmanız gerekecek."

"Neden?"

"Sizin zaman diliminizdeki elektrik yüzünden. Şahinler, panterler, kurtlar, ayılar gibi doğal hayvanlar olan Arkadyalılar dünyanızda yaşayabilir. Eğer kazara değişmişlerse, hayvan formları insanlardan saklanabilecek kadar küçük veya normaldir."

"Ama ejderha olursan, o zaman bir Godzilla filmimiz olur."

"Aynen öyle. Ve sizin döneminizde beni tamamen etkisiz hale getirebilecek pek çok şok tabancası ve elektrikli cihaz var. Alınma ama birinin bilim deneyi olmaktan hoşlanmıyorum. Bunu yaşadım, yaptım ve tişörtümü kâr için sattım." Tüm bunları sindirirken, hâlâ adama sarılarak dik oturdu. Adam ona hayatının anlaşmasını teklif etmişti.

Sebastian onu dikkatle izledi. Tek istediğı onunla sevişmek olduğu halde ellerini ondan uzak tutmak için kendini zor tutuyordu. Ona her şeyi anlatmıştı. Şimdi her şey ona bağılıydı ve onu terk edeceği korkusuyla titriyordu. Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve beline doğru tuttu. "Bebeklerimiz normal olacak, değil mi?"

"Tamamen normal. İnsan çocukları gibi yaşlanacaklar, tek istisna yirmili yaşlarına kadar ergen olmayacak olmaları."

"Ve bu bir dezavantaj mı?"

Güldü.

"Bu arada, artık sürgün değilsin." Sebastian kaşlarını çattı. "Ne?"

"Damos'a işkence ederken Katagaria, Antiphone'dan duvar halısını alabilmek için seni kandırdıklarını itiraf etti. Ama Antiphone halıyı onlara vermeyi reddetti."

"Neden? Bu kadar önemli olan neydi?"

"Ne yazık ki hiçbir şey, ama ölümsüzlüğün sırrını içerdiğine inanıyorlardı. Katagaria efsanesine göre, yaratıcılarının torunu, onu onurlandırmak için yarattığı eserin içine onun sırlarını yerleştirmişti. Sırrın onda olduğunu düşünerek Damos'u yakaladılar ve nerede olduğunu sadece senin bildiğini öğrendiklerinde seninle bir pazarlık yaptılar."

"Kız kardeşim sebepsiz yere mi öldü?"

"Ş," dedi elini onun dudaklarının üzerine koyarak. "Gerçeğin ortaya çıkmasına ve goblenin güvende olmasına sevin. Damos geçmişi telafi etmek istiyor."

Sebastian buna inanamıyordu. Bunca zaman sonra sürgünü mü kaldırılmıştı? Bu, Channon için güvende olacağı gerçek bir ev demekti. Çocuklarının güvende olacağı bir ev.

Channon bedenini onunkinin üzerine koydu ve onu içine çekti. "Bu da artık yalnız değilsin demek Sebastian. Bana gerçekten ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil. Sana her şeyden daha çok ihtiyacım var. Gözlerine bakana kadar kalbim ölüydü."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana sahip çıkmayı istiyorum, Channon," dedi şiddetle. "Hayatımın geri kalanını seninle kollarımda uyanarak ve saçlarını avuçlarımda hissederek geçirmek istiyorum."

Adam onun kelimelerini kullanırken boğuldu. Onu duymuştu. "Ben de seni istiyorum." Gülerek onunla birlikte yuvarlandı, onu yere sabitledi ve vücudunun her sert, harika santimini hissetmesine izin verdi.

Birbirlerinin kıyafetlerini çıkarmalarına yardım ederken çılgınca bir aceleyle öpüştiler.

Çıplak bedenleri birbirlerine doğru kayarken Channon geri çekildi. "Bunu bir rüyada yaparsak sayılır mı?"

"Bu gerçekten bir rüya değil. Alternatif bir yer."

"Biliyor musun, böyle konuştuğunda beni korkutuyorsun." Ona gülümsedi. "Benim dünyam hakkında sana öğreteceğim çok şey var."

"Ve hepsini öğrenmeye hazırım." Channon çıplak bacaklarını onunkilere sararken o nefis dudakları öptü. Adamın ereksiyonunu kalçasında hissetti ve bu onu ihtiyaçtan yaktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu, çenesini kemirerek. "Gelecekteki tüm Buffy bölümlerinden vazgeçiyor olacaksın."

Düşünürken nefesini dişlerinin arasından sertçe çekti. "Sana söylemeliyim ki, bu zor bir karar. Spike'ın etrafta zıplayıp Spikey gibi davranmasını izlemekle, bir Yunan tanrısıyla birkaç yüz yıl boyunca sevişmek arasında." Dilini gıdıkladı. "Bir kadın ne yapmalı?"

Adam dilini kulağının etrafında gezdirirken inledi ve "Kararını etkilemek için ne yapabilirim?" diye fısıldadı.

"İşte bu gerçekten iyi bir başlangıç." Vücudu ürperirken ve adam sıcak ağzıyla göğsüne işkence etmek için başını eğdiğinde iç çekti. "Sanırım televizyon izlemek için başka bir eğlence bulmam gerekecek."

"Sanırım sana bu konuda yardımcı olabilirim." Tekrar dönerek onu üzerine yatırdı. Bakışlarının yoğunluğu onu haşladı.

"Gelenekler bu konuda sizin yetkili olmanızı gerektiriyor leydim. Sahiplenmenin ardındaki tüm fikir, kadının hayatını ve güvenini eşinin ellerine teslim etmesidir.

Beni bir kez kabul ettiğinde, içimdeki hayvan seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Tüm o insanların önünde bir ejderhaya dönüştüğün zamanki gibi mi?" Başını salladı.

Gülümsedi. "Biliyor musun, seni üçüncü sınıfta tanımamış olmam çok yazık. Bir kabadayı vardı-"

Onun sözlerini bir öpücükle kesti.

"Mmm," diye nefes aldı. "Bunu sevdim. Şimdi, nerede kalmıştık?" Çenesinden göğsüne doğru kemirerek ilerledi.

Sebastian göğüs ucunu bulup diliyle ve dudaklarıyla okşarken hırladı. Güçlerinin tekrar yükseldiğini, etraflarındaki havanın bu güçle dolduğunu hissetti.

Channon da bunu hissetti. Enerji vücudunda dolaşp onu okşarken inledi.

Sebastian sol elini havaya kaldırdı. Avucundaki işaret parladı ve ışıldadı. Channon Sebastian'ın gözlerinin içine bakarak onun işaretini kendi işaretiyle örttü ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

İçinden sıcak ve talepkâr bir şeyin aktığını hissettiğinde ısı tüm vücudunu sardı. Adamın gözlerindeki canavarı ve hırıltılı nefes alışını gördü. Bu şimdiye kadar gördüğü en seksi şeydi.

Sırtını eğerek kalçalarını kaldırdı ve onu vücudunun derinliklerine aldı. Birlikte inlediler.

Kendini yavaşça Sebastian'a yaslarken Sebastian'ın yüzünü izledi. "Urn, kelimeleri unuttum."

Adam kalçalarını kaldırıp kendini kadının içine öyle bir sokarken güldü ve kadın inledi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Oh," diye nefes aldı, sonra ne yaptığını hatırlayarak onun sözlerini tekrarladı. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum."

"Ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım."

"Umm, hmmm. Seni kesinlikle kalbime yakın tutacağım."

"Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Elini onun göğsüne, kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim." Gözleri ürkütücü bir şekilde karardı. Boştaki eliyle uzandı ve kızın yanağını kavradı. Sesi derin, alçak bir hırıltıydı; ejderha sesi ile insan sesi arasında bir şeydi. "Seni olduğun gibi kabul ediyorum ve seni her zaman kalbime yakın tutacağım. Sonsuza dek senin yanında yürüyeceğim."

Sözlerini ancak bitirmişti ki dişleri uzayıp keskinleşti ve gözleri obsidyen rengini aldı.

"Sebastian?"

"Korkma," dedi dişlerini gösterirken. "Ejderha seninle bağ kurmak istiyor ama kontrolü bende."

"Peki ya seninle bağ kurmak istersem?"

Tereddüt etti. "Ne yaptığınızı anlıyor musunuz?"

Channon onun içindeyken durakladı ve bakışlarını ona kilitledi. "Hayatım boyunca yalnız yaşadım, Sebastian. Bunu bir gün daha yapmak istemiyorum."

Onları birleştirerek oturdu.

Channon boştaki kolunu onun beline doladığında ve o da koluyla onu kendine çektiğinde ne kadar iyi hissettiğini tısladı.

Kalçalarını kaldırdı, sonra kendini onun üzerine bıraktı.

"İşte bu aşkım, beni senin olarak kabul et." Sebastian, güçlerinin daha fazlasının geri dönmesini beklerken kızın ona yavaşça binmesine izin verdi. Bunun için kontrolün tamamen kendisinde olması gerekiyordu. İşaretli elleri hâlâ bir aradaydı, Sebastian onu kendine yakın tuttu, böylece kalbinin kendi kalbiyle aynı anda attığını hissedebiliyordu.

Güçlerinin mükemmel bir şekilde hizalandığından emin olduğunda, başını öne eğdi ve dişlerini hafifçe boynuna geçirdi.

Channon onun sıcak nefesini ve dişlerini üzerinde hissedince ürperdi ama garip bir şekilde hiç acı duymadı. Bunun yerine, o kadar yoğun bir erotik zevkti ki, tüm vücudu renk ve ses hissiyle patladı. Adamın gücünü içinde hissederken başı geriye düştü, adamın kokusu onu içine çekti. Heyecan verici ve dehşet vericiydi.

Görüşü daha keskin ve net hale geldi ve dişlerinin uzadığını hissetti. Hırlayarak, içgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamın omuzlarını hararetle kavradı ve kendini onun kollarına bıraktı. Sonra öne eğildi ve dişlerini onun omzuna geçirdi.

Bir an için zaman durdu ve onlar birbirlerine kilitlendiler. Channon'ın bedeni ve zihni, varlığından bile haberdar olmadığı bir yerde onunkine katılırken nefes alamıyordu. Sadece ikisi vardı. Sadece kalpleri atıyor, bedenleri birleşiyordu. Sebastian aralarındaki bağı hissedince tısladı. O kadar yoğun, o kadar güçlü bir orgazmı birlikte olurlarken etraflarındaki hava cızırdadı ve döndü ki hep bir ağızdan haykırdılar.

Nefes nefese ve halsiz bir halde onun dudaklarını öptü ve dişlerinin çekildiğini hissedince onu kendine çekti.

"Bu inanılmazdı," dedi, hâlâ ona sarılıyordu. Adam gülümsedi. "Tek seferlik bir şey olması çok kötü."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Yeniden tamamen insan oldun. Ama önünde uzun bir hayat var." Dudağını ısırды ve ona ateşli, umut dolu bir bakış attı. "Ve kendi evcil ejderham."

"Evet leydim. Ve onu istediğiniz zaman sevebilirsiniz."

Kadın ona güldü. "Biliyor musun, seni gördüğüm andan beri, tüm bunların garip bir rüya olduğuna dair garip bir his var içimde."

"Eğer öyleyse, uyanmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum, aşkım. Ben de

istemiyorum." **İki yıl sonra**

Channon kürsüden ayrılırken kalbi zaferle çarpıyordu. Salondaki her tarihçinin, az önce onlara sunduğu makale ve araştırma karşısında nutku tutulmuştu. Her zaman yapmak istediği tek şeyi yapmıştı. Şimdi müzede asılı duran goblenin gizemini çözmüştü. "Harika bir araştırma, Dr. Kattalakis," dedi Dr. Lazarus, kürsüden ayrılırken onun elini sıkarak. "Tamamen çılgır açıcı. Bu bizi yepyeni bir alana taşıyor."

"Teşekkür ederim."

Onu geçmeye çalıştı ama adam önünü kesti.

"Bu cevapları nasıl buldun? Yani şu Ejderhalar Kitabı, İskenderiye Kütüphanesi'nden olduğunu söylemiştin. Onu nasıl buldun?" Omzunun üzerinden bakınca Sebastian'ın duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sabırla onu beklediğini gördü. Tamamen siyah giyinmiş, korkutucu bir poz vermişti.

Yine de onu zırhının içinde görmeyi özlemişti. O tatlı kasların üzerindeki postayla ilgili bir şey ...

Eve dönmesi gerekiyordu. Çok yakında.

Dikkatini Dr. Lazarus'a ve onun sorularına geri verdi.

Ejderhalar Kitabı geçen yıl Sebastian'dan aldığı doğum günü hediyesiydi. Kitabı eski kütüphaneyi yakan yangından bir gün önce aşırıldığını söylemişti. O kitap ve Antiphone'un gobleniyle, Draki halkının gerçeğini keşfedecek herhangi bir "uzman "ı engelleyeceği garanti olan, halkına dayalı bütün bir mitoloji uydurmayı başarmıştı.

Arkadyalı Drakiler insan merakından korunmuşlardı.

"Kitap bir emlak satışında bulundu. Richmond Müzesi'ne teslim ettim." Kolunu okşadı. "Şimdi, lütfen izin verir misiniz?" Onu atlattı.

Ama Sebastian'a ulaşamadan Dr. Herter onu durdurdu. "İşe geri dönmeyi yeniden düşündün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, efendim. Size söyledim,

ben emekliyim." "Ama az önce teslim ettiğiniz

gazeteden sonra-"

"Ben eve gidiyorum." Elindeki sayfaları ona uzattı. "Yayınla ve mutlu ol."

Dr. Herter gri başını ona doğru salladı. "Ejderha Efsanesi. Muhteşem bir kurgu eseri."

Gölümsedi. "Evet, öyle."

Ruh eşine ulaşır ulaşmaz Sebastian kollarını ona doladı ve yakınına çekti. "Bununla bize yardım mı ettin yoksa zarar mı verdin bilmiyorum."

"İnsanların senden haberdar olmasına izin veremeyiz. Bu şekilde artık kimse gobleni sorgulamayacak. Başlangıçta istediğin gibi korunur ve akademik topluluk gerçeği araştırmayı bırakabilir."

Başını kaldırdı ve onun müzenin duvarındaki goblene baktığını gördü. Ne zaman kız kardeşini düşünse, her zaman inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. "Ne yazık ki Kader geçmişini değiştirmenize izin vermiyor."

İç çekti. "Biliyorum. Ama denersek, bize bunun bedelini on kat ödetirler." Ona sıkıca sarıldı, sonra ayrılabilmesi için geri çekildi. "Pekala," dedi adam, onu müzeden çıkarırken kolunu omuzlarına atarak, "bu gece dolunay var. Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle, Sör Ejderha Şövalye. Ama önce..."

"Biliyorum," dedi uzun uzun iç çekerek, "ne zaman buraya gelsek beni hep Buffy maratonu işkencesine maruz bırakıyorsun."

Güldü. En sevdiği dizileri izlediği zaman dilimine yaptıkları seyrek ziyaretlerde ona karşı çok sabırlı davranmıştı. "Aslında, Sussex'teyken en çok özlediğim bir şey olduğunu düşünüyordum."

"Ve bu?"

"Krem şantili peştamallar."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, sonra gamzelerini ortaya çıkaran hınzır bir gülümseme takındı. "Mmm, leydim, zihninizin çalışma şeklini kesinlikle beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü ne derler bilir misin?"

"Neymiş o?" diye sordu ona kapıyı açarken.

"Ejderhalara karşı nazik olun, çünkü çıplakken muhteşemsiniz ve Cool Whip ile tadınız güzel."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.